

Lidérőfény

INGYENES!

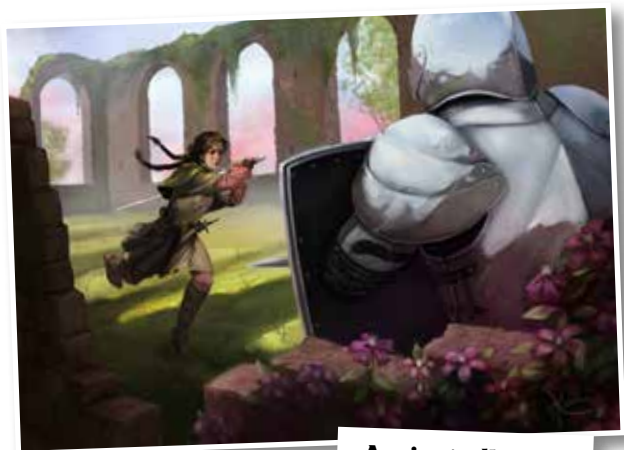
AMATŐR

KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIII. évf., 11-12. szám, 2021. november-december

avisnocturna / Nele Klumpe

Against all odds

Merry Christmas

Yum

The crows were watching II

Shazaar

The Journey's end

Dornroschen

INFO BOX

AVISNOCTURNA / NELE KLUMPE – ILLUSTRATOR

Németországi grafikus, aki könyvborítókat, valami játékok, alkalmazások és asztali RPG-k digitális illusztrációit készíti. Képzett grafikusként 2011 óta dolgozik szabadúszóként.

Elérhetőségek, online galériák:

Web: <https://neleklumpe.de/wordpress/>

Portfóliók: <https://www.deviantart.com/avisnocturna>

Közösségi média: <https://www.facebook.com/nele.klumpe>
<https://www.instagram.com/nele.klumpe.art/>
<https://twitter.com/klumpenele>

Szerkesztői köszöntő

Tisztelt alkotóink, kedves olvasóink!

Mindenekelőtt hadd kívánjak mindannyiótoknak békés, boldog új évet, jó egészséget!

Ennek az évnek is a végére értünk, és bár nem minden alakult úgy, ahogyan azt szeretjük volna (különösen novemberben), azért azt gondolom, összességében sikeres évet zárt a Lidércfény.

A Tim Morgan ötlete alapján Nagy Gergely grafikus alternatív magyar folklór alkotásaihoz kiírt novellapályázatunkra szép számú és többségében igényes pályaművet kaptunk. Ráadásul – minő meglepetés! – sikerült a kiírásban szereplő dátumhoz tartani magunkat az eredményhirdetéssel, amelyet egyébként itt, a következő oldalon is megtalálhattok. Ezúton is gratulálunk a nyerteseknek és díjazottaknak! Ám a többieknek sem kell elkeseledni, további remek pályázati lehetőségek várják őket; néhányról már hasábjainkon is beszámolunk.

Jelen számunk mondhatni dupla szám, hiszen az előző hónapban sajnos betegség miatt kimaradt, bár nem sok híja volt a befejezésnek. Sebaj, így év végére, az új év elejére lesz némi olvasnivaló.

Egyébiránt tartalmunk a megszokott: a novellák és versek mellett, pályázati lehetőségeket, könyvajánlókat, filmajánlót hoztunk nektek.

A jövővel kapcsolatban mindössze egyet tudok megígérni: továbbra is lesz AKF – a tervek szerint minden hónapban, és tovább üzemel a honlapunk. Talán még az is előfordulhat, hogy új pályázatot írunk ki.

Addig is kellemes olvasást, jó szórakozást kívánok a szerkesztőség nevében!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Eredményhirdetés

XII. Lidércfény pályázat - **Alternatív magyar folklór dark fantasy / horror pályázat** 4

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Losonczy Attila: Panelek mögött 5

Jimmy Cartwright

Újabb kalandok Vindgardiában

– fantasy játékkönyv ismertető

Karavánkísérők 6

Pályázatok

Pályázati lehetőségek 8

Novellák

R. Harbinger - **Mint lapok a naptárból** 11

Cyrus Livingstone - **A vadász végzete** 12

Koncz Mars János - **Barátság** 13

n13 - **Eljövétel** 15

robertmacleod - **Az érme** 17

Zordonmorc - **A tóparton** 17

Mortelhun - **Sör, kard, krematórium** 18

Athor R. Chynewa - **Ágnes** 19

n13 - **Figyelők** 21

Josh Ogren - **Hinnye** 22

Erdős Sándor - **Patika** 24

Sorozat

bel corma - **Démonvadász III.** 25

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Jimmy Cartwright - **AmATÖRTénet** 26

Mozijegy

Jimmy Cartwright - **The Matrix Resurrections** ... 30

Versek

edwardhooper - **Ködbebújt** 32

edwardhooper - **Sárkánytánc** 32

angyalka146 - **Számolom a csillagokat** 32

Mortelhun - **Rúzsfoltos** 32

Erdős Sándor - **Láttam a révész** 32

Jimmy Cartwright - **Ecce vót egy Traktor** 32

jocker - **őszi haiku csokor 1** 33

bel corma - **Szívedben** 34

Mortelhun - **Esőben** 34

edwardhooper - **Köd** 34

jocker - **A természet boldogsága** 34

SzaGe - **Kőbe vésett pillanat** 34

Tad Rayder - **Karácsony** 35

angyalka146 - **Elveszett fények** 35

Mortelhun - **Cigis** 35

Erdős Sándor - **Egy szál gyertya** 35

EREDMÉNYHIRDETÉS

XII. Lidércfény pályázat

Alternatív magyar folklór

dark fantasy / horror pályázat

A zsűri értékelése az „Alternatív magyar folklór dark fantasy / horror pályázat” című XII. Lidércfény pályázatról.

2021 februárjában hirdettük meg legújabb pályázatainkat, és szeptember elejéig vártuk a pályaműveket. A pályázatra ez alkalommal összesen 30 mű érkezett, melyek mindegyike – a zsűri véleménye szerint – színvonalas alkotás. Egyharmaduk kisebb-nagyobb szerkesztés után megállná a helyét egy antológiában, de a maradék többségén sem kellene sokkal többet

csiszolni, hogy komolyabb szinten is publikálható legyen. Csodálatos folklórvilág tárult fel előttünk – és némely esetben már honlapunk olvasói előtt is –, az illusztrációk szinte szárnyakat adtak az alkotóknak, remek ötleteket és jó megvalósításokat olvashattunk, miközben el tudtunk merülni az adott novellában.

DOBOGÓS HELYEZETTEK:

I. hely – Kentaur: Anyád kedvéért

II. hely – Nibela: Keserű kalács

III. hely – Zanbar: Veres sás

A KÖZÖNSÉGSZAVAZÁS NYERTESE:

Koncz Mars János: A részletek gyűjtője

A ZSŰRI KÜLÖNDÍJASAI:

zpolya: Fend élesre, Lázár!

Jávorszki András: Görbe este

A pályázatra érkezett novellák száma és színvonala lehetővé teszi, hogy a díjazásban részesült alkotásokon túl zsűri által kiválasztott további novellákkal kibővítve azok megjelenhessenek a kiírásban említett e-book-ban. Megjelenéséről honlapunkon és Facebook oldalunkon adunk tájékoztatást.

A DÍJAZOTTAK KÖNYVJUTALMAI:

Kentaur – Bán Mór: Isten katonái (dedikált),
Amnézia antológia, Prae kiadó krimi válogatás
Nibela – Hüse Lajos: Turul árnyékában (dedikált),
100 magyar baka antológia
Zanbar – Vakulya Norbert: Trianon (dedikált),
Koncz Mars János – Prae kiadó krimi válogatás
zpolya – Prae kiadó krimi válogatás
Jávorszki András – Fegyvert s vitézt éneklek... antológia

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Losonczy Attila: Panelek mögött

Vannak olyan könyvek, amelyek csak a szórakoztatásra törekednek, meg vannak azok a könyvek, amelyek kifejezetten információközlés céljából készülnek, aztán vannak azok a könyvek, amelyek filozófiai magasságokba emelkednek, és mélyeszántó gondolatokat közölnek, és vannak azok a könyvek, amelyek valahol ezek között helyezkednek el. Losonczy Attila: *Panelek mögött* című novelláskötetét ez utóbbiak közé tudom sorolni.

A kötet küllemre nem túl vaskos, ám tartalomra annál súlyosabb. No persze ezt nem úgy kell érteni, hogy minden egyes sorából gondolkodók hada tudna évtizedekig és szellemileg táplálkozni. A külleme és a címe alapján egy könnyed olvasmánynak tűnhet, ám már a nyitónovella, a „*Ha a bábuk beszélnének...*” egyértelművé teszi, hogy az író szándéka a szórakoztatáson túl magvas gondolatok közlése. És valóban, a megszemélyesített sakkfigurák több életbölcességet is átadnak az olvasónak. Az írásokban egyébként a megszemélyesítés többször is előfordul, lásd még a „*Társas lények*”, vagy a „*Szomszédolás*” novellákat. Az író remekül játszik el a gondolattal, hogy ez vagy az a tárgy vajon miről és mit mesélhetne.

A kötet novellái nem csak témájukban változatosak, hanem stílusukban, formátumukban is. Akadnak olyanok, amelyek szinte felsorolásszerűen járnak körbe egy-egy kifejezést, helyzetet. A „*Csend-(elm) élet*” például a különböző csendeket veszi górcső alá, míg a „*Forogtáson*”-ban egy statisztá szemszögéből láthatjuk a különböző típusú filmes statisztákat.

A kötetben szerepelnek olyan rövid novellák is, amelyek bizonyos jelenségek köré épülnek fel. Ilyen például az „*Entellektüel-népkonyhák*”, vagy éppen a „*Foglyok*”. Az előzőben a művészetet kiemelt eseményeire, a megnyitókra reflektál az alkotó, míg az utóbbiban jelen korunk egyik meghatározó viselkedési formájának, a „fogyasztói társadalomnak” a tényét, és okait igyekszik feltárni.

Természetesen vannak hagyományos novellák is, amelyekben egy-egy rövid történet bontakozik ki, ám ezek sem mentesek azon mondatoktól, amelyek elgon-

dolkoztatják az olvasót. A „*Földdel egyenlővé*” című novellának, bár központi témája az elmúlás, amellet szembeállítja, vagy még inkább párhuzamot von a nem is oly régmúlt és a jelen között. Az „*Ultrák*” egy szelete a kis magyar vidéki rögvalóságnak, mint ahogy „*A falu bikája*” is, amely azonban visszavisz az 1980-as évek végére. A vidék mellett igen fontos szerepet tölt be a (nagy)város, a (nagy)városi élet. A „*Napirend*”, vagy épp a „*Kis boltok élettana*” más-más módon ugyan, de a városi lét színpadára helyezi a történetet. Az előzőben egy időse házaspár napjának lehetünk részesei, ahogyan próbálnak boldogulni mind a környezetükben, mind egymással. Az utóbbi inkább egy leírás-szerű írás a változásról, nagy adag nosztalgiával fűszerezve. Ebbe a sorba illik bele az „*Eldobott tárgyak, elkopott emlékek*” is. Számomra ebből maradt meg leginkább egy gondolat, ez tette rám a kötetben a legmélyebb benyomást. Természetesen nem idézem ide, hiszen akkor nem lenne érdemes elolvasni, márpedig igenis, érdemes.

Mi több, az egész kötetet úgy, ahogy van, érdemes elolvasni. Kis formátuma miatt akár egy kabát belső zsebébe is elfér, így bárhová magunkkal vihetjük, és ha valami miatt akad pár nyugodt percünk, elővehetjük egy-egy novella erejéig. Akár újraolvasni is érdemes.

A 2010 és 2020 között írt novellák irodalmi igényességűek, én magam gond nélkül nevezem őket kortárs szépirodalomnak. Az író ügyesen vezeti át a történetet az olvasót, érdekes, ahol szükséges könnyed, ahol a téma megköveteli, komor stílusban. A szöveg pont elég, nem több, és nem kevesebb annál, mint ami a mondanivalójának kifejtésére szükséges. Mondanivaló pedig – mint az már a fentebbiekből is kiderülhetett – bőven van a kötetben.

Mindenkinek ajánlom Losonczy Attila: *Panelek mögött* című könyvét, akinek ez az ismertető felkeltette az érdeklődését. Ők biztosan nem fogják megbánni a rá fordított időt. Természetesen mindenki más is kézbe veheti, mert biztos vagyok benne, hogy nagyon sokan találnak benne legalább egy olyan novellát, amelyért már megérte a többit is elolvasni.

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Újabb kalandok Vindgardiában
– fantasy játékkönyv ismertető

Karavánkísérők

Februárban számoltunk be itt, az AKF hasábjain egy új fantasy játékkönyvről, A végzet prófétáiról. (Ott azt is elolvashatjátok, mi is az a játékkönyv, vagy lapozgatós könyv.) A kötet olyan sikeres lett, hogy utánnymásra is szükség volt. Már akkor is élt egy pályázati lehetőség a fantasyt, játékkönyveket kedvelő, írói vénával rendelkező, játékos kedvű alkotók részére, hogy írjanak Vindgardia világán játszódó új kalandokat. Manninger Barnabás *Karavánkísérők* című pályamunkája a pályázat egyik nyertes műve, melyet ez esetben is Juhász Ernő grafikai tesztek igazán hangulatossá. Ez a kötet a Szlobodnik Gábor által szerkesztett, *Vindgardia hősei* című játékkönyv-sorozat második része, és már a harmadik is előkészületben van. Az eddigiek alapján drukkolok, hogy a *Karavánkísérők*, és a további kötetek is sikeresek legyenek. Ám foglalkozunk most a címben megjelölt könyvvel, mit is lehet erről tudni?

A történet mondhatni folytatása A végzet prófétáinak, és az egyik volt törpe kísérő, Aradin bőrébe bújhatunk, hogy újra megpróbáljuk elvinni a karavánt Khalebomból Nordhernbe, ahová eredetileg is el kellett volna jutnia, ám a világ megmentése közbeszólt. Újabb kalandos út vár tehát a karavánra és kísérőire.

A játékkönyv kipróbálása után ez esetben is elmondhatom, hogy remekül visszahozza a korabeli, Kaland, Játék, Kockázat könyvek hangulatát. A világ igazi klasszikus fantasy, ahol a hagyományos ember-ork-törpe-elf fajokon kívül számos más érdekes lényel is találkozhatunk. Némelyik esélyt sem ad arra, hogy ne harc által ismerkedjünk meg vele, mások azonban intelligensek, és beszédbe elegyedhetünk. De vigyázni kell, mert számos fondorlatos személyel találkozhatunk! Természetesen a klasszikus, középkori fegyvereket, pajzsokat és vérteteket felvonultató világban megtalálható a mágia is, így még változatosabb, egyúttal még veszélyesebb lesz itt kalandozni, bár mi is vihetünk magunkkal mágiahoz értő kísérőket.

A történet maga, és az átélhető kalandok sorozata igényes fogalmazású, már-

már irodalmi jellegű, kellemesen olvasható. A leírások jó hangulatteremtők, és sokszor tartalmaznak fontos, apró információkat, így érdemes figyelmesen elolvasni.

A játék fordulatokban gazdag, számos érdekes lehetőség vár felfedezésre. Bevallom a kipróbálása során nem ragaszkodtam mindig a szabályok betartásához, és inkább mint egy afféle tesztelő játszottam vele. Többször az „egy ujj, tíz ujj, huszonegy ujj” :) technikát alkalmazva vettem bele magam a történetbe. Ha a kimenetel nem volt ínyemre való, visszatértem az előző fejezetponthoz, és másik lehetőséget választottam. Persze ezt nem ajánlom senkinek, tessék becsületesen játszani, mert úgy ad igazi élményt.

Hiszen már a karavánkísérő csapat összeverbuválása is felér egy kisebb kalanddal. Ugyan a mostani megbízónk, Morik is csatlakozik hozzánk négy markos verőlegényével, ám ők öten természetesen kevesek ahhoz, hogy adott esetben velünk együtt elbánjanak a karavánra támadó ellenfelekkel. Így a konkrét indulás előtt is már több helyszínre el kell mennünk, hogy felbérlelhessük a számunkra megfelelő csapatot, valamint beszerezzük a szükséges felszerelést. Igazán egyedi,

de mindenképpen érdekes megoldás. Nekem tetszik, de magam is bő egy órát molyoltam, míg felderítettem a lehetőségeket, és a magam számára optimalizáltam a kiadást, a bevételt, a vásárolandó felszerelést, valamint a csapat összeállítását. Persze csak utólag tűnt fel, hogy ennyi időt töltöttem vele. Mint az előző kötetnél, itt is érdemes többször, más-más csapat-összeállítással nekivágni a kalandoknak, hiszen több olyan fejezetpont is van, amely felteszi a kérdést, hogy veled van-e ez vagy az a kísérő. Ráadásul itt is előfordulnak olyan helyzetek a toborzás során, hogy az aktuálisan rendelkezésre álló lehetséges csapattagokból csak az egyiket vihetjük magunkkal.

Itt említem meg, hogy a játékrendszer az előző könyvhöz képest valamelyest más. Az alap ugyanaz, a harci szabályok nem változtak. A fő értékek itt is a Harckészség és az Erőnlét. Az előbbi a nevéből is kitalálhatóan azt jelzi, milyen hatékony a csapat a harcban, míg az utóbbi azt határozza meg, meddig bírják a küzdelmet. Bekerült viszont a tulajdonságok közé a Becsület érték, amely bizonyos cselekedeteink által nőhet, vagy csökkenhet, és egyes szituációkban fontos szerepe van. A Sorsszimbólum megmaradt, de másképpen kell használni. Az út öt napig tart Nordhernbe, így a kaland is ennyi ideig tart. Minden nap reggelén dobókockával kell „kiválasztani” az adott napi szimbólumot, ami aztán néhány esemény során meghatározza, hogy a történések milyen irányt vesznek.

A kötet különlegessége, hogy tartalmaz egy másik, rövidebb történetet is, amelyet Szlobodnik Gábor írt. A kötet végén található, A Háromszemű visszatérése című mellékkalandot azonban nem külön kell játszani, hanem bizony a fő kaland egyik fejezetpontjából juthatunk el ide. Igazán érdekes megoldás!

A könyv 300+25 fejezetpontból áll, amelyek általában pörgősek, akciódúsak. Szükséges mértékben tartalmaznak személy-, helyszín-, és tájleírásokat. Végigjátszási időben nem marad el régi játékkönyvektől, sok-sok órányi kellemes kikapcsolódást képes nyújtani.

Nehézségét közepesnek mondanám, mindenesetre tapasztalatom szerint könnyebb, mint A Végzet Prófétái, de nyugodt szívvel ajánlom kezdő játékosoknak is. Igaz, ez esetben kicsit több türelem és kitartás szükséges, de, ha valaki eléri a történet befejezéséhez, biztos lehet benne, hogy megérte minden megpróbáltatás.

A kötet a szokásos módon tartalmaz egy két oldalas Zsoldoslapot, melyen a csapatainkat, harci értékeinket, tárgyainkat és pénzünket tarthatjuk nyilván. A játék során többször kapunk kifejezetten olyan utasítást, hogy ezt vagy azt írjunk le a Jegyzetek rovatba. Persze más, általunk fontosnak, lényegesnek gondolt információkat is feljegyezhetünk ide, mert sok információmorzsára lelhetünk, ami utunk során nem csak a döntéseinket, de bizony a történet alakulását is befolyásolhatja.

Pro tipp: a könyv hivatalos weboldaláról letölthető mind a Zsoldoslap, mind pedig a csaták levezetésére szolgáló lap, amelyeket érdemes néhány példányban kinyomtatni, hogy ne a könyvben lévőket firkáljuk össze, és radírozzuk ki folyton a beírtakat – ezzel előbb-utóbb tönkretéve a könyv ezen lapjait.

A kötet végén egy különlegesség is található: egy Észak-Vindgardia térkép, amely kalandozásaink során segítségünkre lehet. Ez a megoldás az ilyen könyvekben elég ritka, viszont minden esetben hozzáadott a hangulathoz, akárcsak ebben az esetben.

Összességében most is ugyanazt tudom elmondani, mint az első kötet esetében: a könyv remek szórakozás, kikapcsolódás mindazoknak, akik kedvelik a klasszikus fantasy történeteket, és nem csak olvasni akarják, de részt is szeretnének azokban venni.

A könyv hivatalos honlapja: www.vindgardia.hu

A könyv hivatalos árusítója [Mr. Sci-fi és Fantasy](#), őt keressétek, ha szeretnétek egy, vagy több példányt.

Bódai-Soós Judit: Más világok

A kötetben található írások különlegessége, hogy olvasásuk közben az ember olyan mértékben belemerül a történetbe, annyira lekötik az események, hogy szinte realitásnak érződik minden, ami a sorokat pásztázó szeme előtt lejártszódik.

Hangos könyvajánló:

<https://youtu.be/q0SDItagaKO>

Kapható e-bookként és hangoskönyvként is:

<https://helma.hu/konyvek/Mas-vilagok>

Megjelent a „Holdfénytánc” antológia.

2021 év elején kiadónk (Marysol könyvkiadó) meghirdette az év legjobb amatőr novellistái antológiában való megjelenési lehetőséget. Lehetőséget adtunk arra, hogy aki eddig a fióknak írt, most mindenki számára megcsillogtathassa tehetségét! Nem is csalódtunk, az első pályázatra több mint 700 novella érkezett be, ezért kiadónk nagyon sokat törte a fejét, és igyekezett tényleg a legjobbakat kiválasztani. Rövid, 1,5-2 oldalas amatőr írások sokféle műfajban. Ez a kötet élményt nyújt.

<http://marysolbooks.com/termek/holdfenyntanc-2021-legjobb-amator-novellistai-antologia/>

Pályázatok

Novellairó pályázat - csak nőknek!

A Sci-firől Nőktől Nőknek csoport Novellairó pályázatot hirdet, a SFNN Blogon történő megjelenésre.

A három legtöbb szavazatot kapott írás felkerül a Blogra, az első helyezett pedig egy 5.000 Ft értékű Libri vásárlási utalvánnyal is gazdagabb lesz.

Választható témák:

- Keményvonalas (hard) sci-fi,
- Soft sci-fi,
- Időutazásos sci-fi,
- Űropera,
- Alternatív történelmi sci-fi,
- Disztópia,
- Utópia,
- Cyberpunk, Steampunk, Clockpunk, Biopunk, Dieselpunk,
- Retro-futurizmus és egyéb szubzsánerek.

Női szerzők olyan novelláit várjuk, amik még nyilvánosan nem jelentek meg, sem nyomtatásban, sem internetes oldalon.

Formátum: doc. vagy docx. fájl, Times New Roman, 12-es betűméret, A/4-es méret.

Terjedelem: minimum 3000 leütés (karakterek száma szóközzel)

Nevezési díj: nincs

Pályázhat: bárki. 18 év alattiak szülői nyilatkozattal. Minden szerző 1 novellát küldhet be. Az emailben kérjük feltüntetni a szerző nevét, valamint születési dátumát.

Novella beküldési határidő: 2022. 01. 31.

Novellákra való szavazási határidő: 2022. 02. 21.

A beküldött Novellákat 2022 februárjának első hetében teszünk közzé külön-külön posztban a csoportban, és a három legtöbb szavazatot (lájkot) kapott írás felkerül a Blogra, az első helyezett pedig egy 5.000 Ft értékű Libri vásárlási utalvánnyal is gazdagabb lesz.

Szavazni a Facebook csoport tagjai tudnak, a novellára leadott lájkkal. (Aki nem tag, annak be kell lépnie.)

Kapcsolattartók: Szabadosné Hegedüs Adrienn, Szentkirályi Gabi, Tamás-Encs Mirjam

A pályaműveket kérjük, hogy a következő e-mail címre küldjétek: scifirolnoktolnoknek@gmail.com

Forrás: <https://scifirolnoktolnoknek.blogspot.com/2021/12/novella-palyazat.html>

Indul az utópiáíró verseny!

A bővebb pályázati kiírás rendhagyó módon YouTube-on található:

<https://www.youtube.com/watch?v=GCL4v4zCXvk>

Küldd be az általad írt utópiát az ideologiaktarhaza@gmail.com email-címre.

Határidő: 2022. 01. 31.

Követelmények:

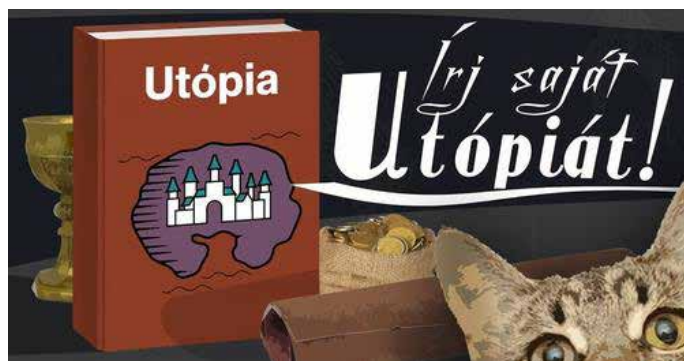
- Minimum 3000 szóból álljon.
- Add meg a neved vagy művészneved a dokumentumban.
- Adj nevet az ideális világodnak.
- Törekedj az elfogadható fogalmazásra.
- Legyél kreatív! Találj ki egyedi világot.

Amit pontozni fogunk:

- Kreativitás
- Fogalmazás
- Részletesség
- Terjedelem
- Illusztráció (bónusz pontok)

Díjazás:

- Az 1. helyezett kap egy Panasonic HC-VX980 [4K] videokamerát és egy aláírt, üzenetet tartalmazó Pol. Fiz. Zsebkönyvet.
- A 2.-5. helyezettig mindenki kap egy aláírt Pol. Fiz. Zsebkönyvet.
- A minimális mércét megugró szerzők műveit utópiagyűjteményként kiadjuk 2022-ben.

Gyávaságom története – Irodalmi pályázat indul

A Litera irodalmi portál a Blinken OSA Archívummal együttműködésben Gyávaságom története címmel meghívásos és nyílt pályázatot hirdet kortárs írók körében olyan prózai művek megalkotására, amelyek személyes történeteken keresztül kísérelnek meg tükröt tartani hétköznapi gyávaságainknak. A pályázat egyben a Litera-díjért és más jutalmakért folyó küzdelem, beszélgetésekkel és közösségi játékkal.

A Gyávaságom története meghívásos és nyílt pályázatról

Mindenkinek van olyan – eddig elhallgatott – története az életéből, amit ma gyávaságként értékel: amikor az oktan vagy épp a nagyon is indokolt félelem felülkerekedett benne az igazság kimondásának és a helyes cselekvésnek a vágyán. Az ember – sok esetben környezete megerősítő asszisztenciája mellett – felmentést, öngazolást talál magának ilyenkor, teóriákat gyárt

saját hallgatása és tehetetlensége védelmében, hazugságokba ringatja magát. De vannak pillanatok, amikor szembesülnünk kell az önbecsapással. Ilyen lenne ez a mostani is.

A Litera tíz jeles kortárs író hív meg a pályázatba, akik kb. 8-10 ezer karakteres elbeszélésben mesélik el személyes történeteiket a gyávaságról. A beérkezett műveket, melyek mindegyike olvasható lesz a Literán, a Litera-díj hagyományai szerint diákszűri bírálja el. Ezzel párhuzamosan Gyávaságom története címmel a Litera nyílt pályázatot is hirdet. A pályázaton irodalmi előléttől függetlenül indulhat bárki, aki rövid, 3-5 ezer karakteres novellában meséli el személyes történetét a gyávaságról. A pályázatra beérkező anyagot a szerkesztők előszűrése után felkért szakmai zsűri bírálja el, a legjobbak pedig a Literán is olvashatóak lesznek. A kiírás lejjebb olvasható.

A 2022-es Litera-díjat a meghívásos pályázat győztese nyeri el, de a nyílt pályázat három legjobb alkotása is jutalomban részesül. A díjak átadására a pályázat értékelése után, 2022 márciusában nyilvános díjátadón kerül sor.

Kapcsolódó sorozatok

Beszélgetések a bátorságról

A pályázathoz egy beszélgetéssorozat is kapcsolódik, melyet Timothy Snyder könyve inspirált. Snyder *A zsarnokságról* című művében olyan konkrét könyveket ajánl a félelem nélküli élethez, mint Václav Havel *A kiszolgáltatottak hatalma*, Czesław Miłosz *A rabul ejtett értelem*, Hannah Arendt *A totalitarizmus gyökerei*, Albert Camus *A lázadó ember*, Victor Klemperer *A Harmadik Birodalom nyelve* vagy George Orwell *1984* című műve. Ezekről a könyvekről vagy ezeknek a könyveknek az apropóján írókkal, történészekkel és filozófusokkal beszélgetünk majd podcastban és interjúban.

A bátorság szótára – Közösségi játék

A *Gyávaságom története* pályázathoz *A bátorság szótára* címmel közösségi játékot is tervezünk, melynek résztvevői a beérkező pályaművekből kiindulva, azok tanulságaként (tanításaként) fogalmaznak meg szócikkeket egy képzeletbeli szótárba.

FELHÍVÁS

A Litera és a Blinken OSA Archivum nyílt pályázati felhívása

A Litera irodalmi portál és a Blinken OSA Archivum nyílt pályázati felhívást tesz közzé *Gyávaságom története* címmel. Szépirodalmi igénytel megírt, személyes történeteket várunk hétköznapi gyávaságainkról, olyan helyzetekről, életeseményekről, amikor az oktalan vagy épp a nagyon is indokolt félelem felülkerekedik bennünk az igazság kimondásának és a helyes cselekvésnek a vágyán, amikor felmentést, öngazolást keresünk, teóriákat gyártunk saját hallgatásunk és tehetetlenségünk védelmében, hazugságokba ringatjuk magunkat.

A pályázat kikötései:

- 1) A beérkezett pályamű műfaja: **novella**
- 2) Terjedelme: **3-5 ezer karakter** (szóközökkel)
- 3) A pályázaton irodalmi előléttől függetlenül részt vehet bárki, aki betartja a pályázat szabályait.
- 4-5) A pályázók **valós e-mail címről, névvel nyújthatják be** a *Gyávaságom története* pályázatra született, **korábban sem nyomtatott, sem online felületen nem publikált** pályaműveiket.
- 6) Egy szerzőtől csak **egy művet** tudunk elfogadni.

A pályázat beküldése:

Beküldési határidő:

2022. február 7., hétfő 24 óra (éjfél)

Formátum: a pályaműveket csatolt word- vagy rtf-dokumentum formátumban várjuk.

Beküldeni a következő e-mail címre kell *Gyávaságom története* tárgygyal: litera2006@gmail.com

További tudnivalók:

A pályázatra aktuálpolitikai-közéleti publicisztika helyett szépirodalmi szövegeket várunk.

A nyílt pályázatra beérkezett műveket a Litera előszűrése után szakmai zsűri bírálja el. Az eredményhirdetés és díjátadás tervezett időpontja: 2022. március 16. A díjazottakat értesítjük.

A pályaművek megjelennek egy *Gyávaságom története* címmel nyitott projektoldalon a Facebookon, a legjobb három írás pedig helyet kap a Litera felületén is. Az első három helyezettet a kiírók jutalomban részesítik.

A művek beérkezéséről email-es visszajelzést nem küldünk, a versenybe kerülést a projektoldalon lehet ellenőrizni.

A Litera fenntartja a jogot, hogy a beérkezett pályaművek legjobbjait – ha lehetőségei engedik – a későbbiekben hangjáték formájában vagy más módon feldolgozza.

A Blinken OSA Archivum *Félelemnélkül* címmel 2021 őszén egy folyamatosan kibontakozó programsorozatot kezdeményezett azzal a céllal, hogy felhívja a figyelmet a félelem nélküli beszéd jelentőségére, arra, hogy emberhez méltatlan az az egzisztenciális félelem, amely megakadályozza az igazság kimondását. A program első eseménye az Archivumban idén októberben elindult [félelemnélküli beszéd](#) szabad szeminárium, amely – a létszám erejéig – minden egyetemi vagy főiskolai hallgató számára nyitva áll. A november 9-én indult 18. Verzió filmfesztivál [Parrhesia: Az Igazság ideje](#) szekciójában külön foglalkozik a félelem nélküli beszéddel. A világ minden tájáról érkezett dokumentumfilmek mutatják be mindennapi emberek felemelő küzdelmét az igazságért, akik a félelmen túllépve mondják az igazságot.

Az Archivum 2022. március 16-án nyitja *Félelemnélkül* című kiállítását. A kiállításról és a további kapcsolódó eseményekről a Blinken OSA Archivum [oldalán](#) és [Facebook-oldalán](#) tájékozódhatnak. Hamarosan elkészül a félelemnélkül projekt weboldala is, amelyen a további programokat és pályázati felhívásokat lehet majd olvasni.

A pályázat az OSA Archivum „félelemnélkül” programjának keretében valósul meg.

Forrás: <https://litera.hu/hirek/gyavasagom-tortenete-irodalmi-palyazat-indul.html>

A Marysol könyvkiadó várja pályaművedet! Írj és küldj be egy rövid romantikus novellát maximum 7000 karakter terjedelemben! A nyertes pályaművek bekerülnek a Cseresznyevirágzás című válogatott novellakötetbe! Itt az idő hogy ne csak lássanak, olvassanak is! További részletek: www.marysolbooks.com/palyazatok Beküldés: palyazat@marysolbooks.com

Cseresznyevirágzás romantikus novella pályázat!

Légy Te is a 2022 év amatőr romantikus novellistája! A nagy sikerre való tekintettel kiadónk 2022 évben is meghirdeti a Légyél Te is 2022 év novellistája! – pályázatát.

Ám ebben az évben műfajonként külön lehet pályázni, így több esélyed is lesz a könyvekben való megjelenésre!

Első pályázatra a romantikus novella témájú írásokat várjuk!

Van egy romantikus történeted? Ott lapul a fiókban? Vagy csupán simán kirázol az ujjadból egy izgalmas ROMANTIKUS novellát!?

Ha van egy jó történeted és szeretnéd könyv formájában viszontlátni, ne habozz!

Gyerünk, ne csupán lássanak, olvassanak is! Küldd be pályaművedet a Marysol könyvkiadónak!

Pályázz!

A legjobb munkák megjelennek a 2022 évi kiadványunkban!

Nevezési díj nincs.

Pályázati feltételek:

Olyan magyar nyelven íródott romantikus novellákat várunk, amik nyomtatott formában még nem jelentek meg máshol.

Terjedelem: maximum 7000 leütés- szóközökkel együtt.

Egy szerző maximum két művet küldhet be.

A pályázati anyagok beérkezési határideje: 2022. március 15.

Elbírálási határidő: 2022. április 10.

A beérkezett pályaműveket egy öt fős írókból és szerkesztőkből, bloggerekből álló csoport bírálja el.

A novellákat **erre a címre várjuk**, csatolt word formátumban az író elérhetőségének pontos megnevezésével, valamint válasz e-mailcím megjelölésével: palyazat@marysolbooks.com

A tárgymezőbe írjátok be: 2022 romantikus novella

Kérjük a kiadótól érkezett válaszlevélre fokozatosan figyeljetelek, ha spambe, vagy egyéb fiókba teszi automatikusan a rendszer, húzzátok át az elsődleges posta fiókba (beérkezett elemek), így biztosan megérkeznek a további emailek is.

A Cseresznyevirágzás – 2022 év legjobb romantikus novellistái antológia megjelenése: 2022 májusa

Forrás: <http://marysolbooks.com/palyazatok>

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

A Lidércfény a kezdetektől fogva igyekezett lehetőségeihez mérten támogatni a kezdő, amatőr írókat. A weboldal indulása után három évvel írtuk ki első pályázatunkat, amelyet azóta számos másik követett. Kezdetben a 2007-ben indult folyóiratunkban publikáltuk a nyertes pályaműveket. Mára azonban az igények is változtak, így ez már nem tűnt számmunkra elégnek. A kor elvárásainak megfelelően ezért két legutóbbi pályázatunk legjobb műveit e-book formájában tettük közzé, természetesen a nyertesek novelláival kezdve.

Ha kedveled a nem szokványos történeteket, akkor az alábbi antológiák épp neked valók!

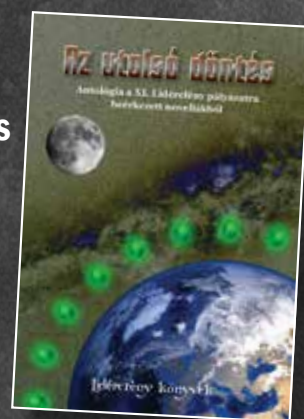
Kíváncsi vagy arra, hogy a vámpírok hogyan boldogulnak a világűrben?

Netalán arra, hogy egy világűrből származó vírus hogyan hat az emberiségre?

Akkor a ez a két kötetünk neked szól!

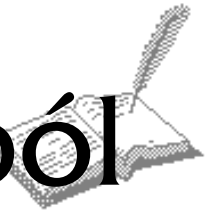
A kötetek ingyenesen, több formátumban letölthetőek innen:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

R. Harbinger

Mint lapok a naptárból

Dean falhoz vágta az üveget, majd kitámolygott az ajtón egy kanna benzinnel. A terasz lépcsőjét nem látta olyan tisztán maga előtt, mint kapcsolata végét.

A meccset nézte a tévében, majd felugrott, és önfeledten tapolt a gólra.

– Nyerni fogunk? – kérdezte Sarah a konyhából befelé jövet, és lehuppant mellé.

– Lehet, de majd megnézem az eredményt.

Elindította Sarah egyik kedvencét, a Szerelmünk lapjai című filmet. Szívából utálta, csak az alapötletet díjazta: titokban ő is házat akart építeni kedvesének.

Megcsörrent Sarah telefonja, és Andrew, főiskolai csoporttársa részletezte benne válasát, és hogy az asszony vitt mindent, mire Sarah felajánlotta neki az üres vendégszobát.

Dean megkedvelte Andrewt a közös sörözések és meccsek alatt, és kis idő után Sarah is csatlakozott hozzájuk. Egy este feltűnt Deannek, Andrew hogyan nézett Sarah-ra.

– Szerintem többet érez irántad – jegyezte meg, amikor kettesben maradtak.

– Ugyan már! Főiskola óta ismerem, és csak barátok vagyunk. Csak beképzeled.

Idővel Dean noszogatni kezdte Andrewt a költözéssel kapcsolatban, de ő elviccelte a dolgot. Dean sejtette az indokot: Sarah miatt akar maradni.

Szemmel tartotta a Ki vagy, doki? karácsonyi különkiadását néző férfit mosogatás közben, és próbálta elhessegetni szorongását a harmadik sörrel.

– Nem tetszik, ahogy rád néz – kezdte aznap lefekvéskor.

– Most komolyan, már megint ezzel jössz?

– Amikor felálltál a popcornért, le sem vette a szemét a segdről! És amikor azt hiszi, nem látjuk, akkor is téged fixíroz.

– Mert jó a seggem! – viccelődött a nő, majd komolyan folytatta. – Amúgy nem lesz köztünk semmi, mert én téged szeretlek.

– Most még!

Sarah sóhajtott, majd ágyba bújt, és kifelé fordult.

– Ha többet iszol, azzal nem segítesz a dolgon.

Dean felmordult, majd lefeküdt. Megérintette Sarah vállát, de ő távolabb húzódott.

Amikor Dean elázottan tért haza a cég évváró bulijáról, bevitt egy jobbegyenes Andrewnak.

– Mi a fenét csinálsz?! – rivallott rá Sarah. – Teljesen megőrültél?!

– Én csak... – mentegetőzött Dean féltékenységében.

– Kifelé! Menj el valahová, és józanodj ki!

Dean az utcákat rózta, és közben elképzelte Andrew kaján vigyorát, miközben Sarah őt ápolgatja! Remélte, csak a száját ápolja le...

– Sosem tenne ilyet – lehelte halkan maga elé.

Kiöntötte szívét az őt befogadó Peternek, aki egyetértett Dean észrevételeivel, és azt tanácsolta, ne ivással vigasztalja magát, hanem próbáljon beszélni Sarah-val.

Pontosan így tett, és beszélgetésük hatalmas veszekedéssé fajult. Soha véget nem érőnek tűnt, amihez képest a világ minden gondja eltörpült. Ennek végén Sarah összecuccolt, elköltözött barátnőjéhez, és Andrew szintén elhagyta a lakást.

Dean egyszerre haragudott Sarahra, és teret akart hagyni neki. Kiélvezte a kanapén lerészegedést, majd, amikor elég pia gyűlt fel ereiben, a nő után sírt. Nem bírta elviselni a gondolatot, hogy elveszítse.

Három hétbe került a felismerés, semmit sem ér Sarah nélkül, és vásárolt egy harminchétf szál rózsából álló virágcsokrot. Minden szál egy közös hónapot szimbolizált.

A csokor azonban ólomsúlyként hanyatlott a tócsába, amikor Dean meglátta Sarah-t és Andrewt. A férfi esernyőt nyitott, majd Sarah belékarolt, megcsókolta, és elstájtak.

Dean megrepedni érezte szívét, és úgy gondolta, mindennek vége. Három napig mattrészeg volt, és amikor Peter rátalált, detoxikálóba vitte. A csoportos gyűlések jót tettek Deannek, és ráébresztették, nem a pia a kiút számára. Össze kell szednie magát, és akkor Sarah visszatér. Még biztosan szereti, és ha rájön erre, akkor ott fogja hagyni Andrewt.

Dean lakókocsit bérelt az elvonót követően, és kiköltözött a telekre, mert jövődéli házukban látta a kiutat.

Egyedül ásta ki az alapot, öntötte a betont. Elkezdte kiszámolni a fa mennyiségét a könnyűszerkezetes falakhoz. Mindent egyedül csinált, és sosem érezte ilyen büszkének magát. Egészen addig, míg össze nem futott Sarah-val, és be nem vallotta érzéseit.

– Még mindig szeretlek, és úgy érzem, van közös jövőnk.

– Andrew megkérte a kezem.

Dean testén hidegrázás futott végig, minden idegpályáját sokkolta a hír.

– Igent mondtam – folytatta Sarah. – Szeptemberben tartjuk az esküvőt. Sajnálom.

Sarkon fordult, és ott hagyta. Dean óráknak érezte a perceket, amíg a térköveket bámulta a park közepén. Ismét alkoholba fojtotta bánatát, és csak másnap délután tért magához. Fejét még kisbaltának érezte, amikor felhívta Sarah-t. A rövid beszélgetés alatt Dean először szerelmet vallott, és kérlelte, térjen vissza hozzá, majd Sarah közölte vele, ez nem fog megtörténni, amire Dean felemlegette a nő anyját és egy bizonyos ló nemi szervét. Erre persze Sarah lecsapta a telefont.

Dean a házának szentelte minden idejét, és letette a piát. Azt okolta az első veszekedéstől az utolsóig, minden hibáért. Nem Andrew tehetett róla, ő csak jókor volt jó helyen, a pia tett tönkre mindent, de most megmutatja Sarah-nak, hogy ő többet jelent neki.

Időnként képet küldött a nőnek a készülő házról, amire nem kapott választ természetesen, de a visszajelzésből látta az üzenet elolvasását.

Szoros határidő szerint dolgozott. Hétköznap a munkahelyén robotolt, és minden szabad percében a házat építette. Szeptemberben lagzi, és július 23-án már álltak a falak, a tető, és már alakultak a belső részek. Nem maradt két egész hónap, hogy elkészüljön a ház, de úgy tűnt, sikerülni fog.

Dean a házasságkötés előtti napon tette le a szerszámokat, és nyugtázta, olyan lett a ház, mint amilyennek megálmodta. Körbefotózta az épületet kívül-belül, és minden képet továbbított Sarah-nak. Ő látta az üzeneteket, de nem reagált, és Dean felhívta őt kétségbeesésében.

A telefon kicsöngött, Dean szíve pedig feltolult harminc centit. A csengés abbamaradt, és légzés szűrődött át a vonalon.

– Szia – mondta Dean. – Nem tudom, hol kezdjem. Láttad a képeket, és szeretném, mielőtt döntenél, eljönnél, és megnéznéd személyesen. Ezt az egészet neked csináltam, mint ahogy Ryan Gosling a...

– Én viszont tudom, hol kezdjem – vágott közbe Andrew reszelős hangja. – Láttam a képeket, és csodálatos lett a ház, de egyedül fogsz élni benne. Sarah hozzám jön feleségül, és örülnek, ha leállnál az üzengetéssel és a képek küldésével. Nem akar téged látni, nem akar felőled hallani, én pedig pláne nem akarom azt látni, hogy zaklatod a menyasszonyomat.

– De Sarah...

– Itt áll mellettem, ő adta ide a telefont, mert nyugalmat akar. Azt üzeni, felejtse el!

A megszakadt vonal nehéz csendje nehezedett Deanre, és ő nem tudta megmondani, mennyi ideig állt ott mozdulatlanul, vagy meddig várt, amíg felnyitott egy jóféle Kentucky whiskeyt, és lezúditotta torkán, vagy meddig gyűjtött erőt a benzin használatához.

Ellökte az üres kannát, miután megöntözte tartalmával a laminált padlót, a konyhabútort és a filagóriát, amiért Sarah élt-halt volna. Előkotort pár szál gyufát a dobozból, ami tompa érzékelésével épp csak sikerült, meggyújtotta őket, és a lábánál végződő tócsába dobta. A lángok sebesen kúsztak be a házba, és azonnal magasra csaptak.

– Ezt kapd ki, kicseszett Ryan Gosling! – emelte magasra középső ujját, majd alaposan meghúzta üvegét.

Tapasztalt macskajajosként ébredt, és első útja a WC-kagylóhoz vezetett. Füstszag rága át magát a torkában uralkodó savas érzésen, és emlékeztette az este főbb momentumaira. Dean kitárgyolt a lakókocsi elé, és a romokra meredt. Szívemarkoló látványt nyújtott a még mindig terjengő füst és a rengeteg felesleges munkaóra, de Dean megkönnyebbülést érzett, ha arra gondolt, végre kitölthette a dühét valamin.

Csörgött a telefon, mire ő bement, és felvette. Nehéz hanglejtéssel szólt bele, majd azonnal kitisztultak gondolatai.

– Tévedtem, nagyot tévedtem! – kesergett Sarah. – Tévedés volt, ami köztem és Andrew között történt. Meg kell bocsátanod nekem! Ott álltam a pap előtt, és amikor megkérdezte, akarom-e, csak rád tudtam gondolni, hogy téged szeretlek!

Dean szava elakadt, minden porcikáját tűzijátékok megannyi szikrája járta át.

– Ott vagy még? – kérdezte Sarah.

– Hogyne lennék! Ez csodálatos! Azonnal látni akarlak!

– Én is téged! – lelkengett Sarah, hangja valódi örömet sugárzott. – Hol vagy most?

– Kint vagyok a háznál... – pillantott a füstpamacsokra Dean, és jéghideg borzongás vette át a tűzijátékok forróságát.

– Csodálatos! Már nagyon kíváncsi vagyok rá!

Cyrus Livingstone

A vadász végzete

A mocsaras partvidéket ölelő ködburok alkonyi félhomályt varázsol a délelőttbe. A rovarok kakofonikus, szünni nem akaró zümmögése, és az őserdő más lakóinak időnként felhangzó, távoli rikoltásai elnyomják a vadász lépteit.

A szagokon és a hangokon túl talán az ösztönei, vagy egyfajta megérzés vezette a tópart bozótosa felé. Vagy két napja nem evett már, bár nem tartotta számon a nappalok és az éjszakák váltakozását, üres gyomra egyre türelmetlenebbül sürgette a leendő prédák után.

Legutóbb kénytelen volt döghússal beérni, egy elhullott Apatosaurus maradványaival, ami átmeneti emésztési problémát okozott neki.

De mindez már a múlt. A fák rejtekében lopakodó Tyrannosaurus Rex immár csakis a jelenre koncentrált, orra zsákmányt jelez. Kisvártatva a part közelében meg is pillantja az ismerős, páncéllemezekkel borított hátat, amely egy legelésző Ankylosaurushoz tartozik.

A Tyrannosaurus kívár néhány szívdobbanásnyi időt. Egy elhamarkodott támadás könnyen olyan következményekkel járna, mintha – az évmilliókkal később a Földet uraló – Homo Sapiens Sapiens a fogával akarná feltörni a diót.

A széljárás azonban nem kedvez a vadásznak, a nála jóval kisebb termetű növényevő egyszerűen felkapja fejét, majd

menekülőre fogja. A Tyrannosaurus rekedt bődulással lendül a zsákmány után, az éhség és a düh hajtja. Félretéve minden óvatosságot, mind a tíztonnányi tömegét beleadja a támadásba, a tőryszerű fogakkal teli állkapcsa gyilkos fogóként csap le.

Ekkor az Ankylosaurus, mint egy őskori harcokcsi, fürgén körbefordul a tengelye körül, a tüskékben végződő farka láncos buzogányként sújt le egyenest a halántékra.

Az ütés erejétől kábult ragadozó megadja magát a gravitációnak, a tizenkét méter hossznyi test földrengető módon huppan, a csigolyák menthetetlenül törnek, mozdulatlanságra kárhoztatva az óriás hüllőt. Talán halványan érzékeli, amint kiszemelt zsákmánya tovatűnik az őserdőben, az élet még makacsul pislákol benne, amikor a Velociraptorok és más apróbb dögevők belemarnak a húsába.

De már nincs tudatánál, amikor az ormótlan test előkúszik a tó iszapjából, röviddel ezután egy ék alakú száj zárul össze a Tyrannosaurus nyaka körül. A hírhedt Mosasaurus ragadja meg és hurcolja víz alatti élettárbá a szerencsétlenül járt szárazföldi vadászt. A piszkosszürke hullámok összecsapnak felettük, a feledés homálya elnyeli mindkettejüket.

Az iménti küzdelem másodpercnél is rövidebb epizódnak számít a több milliárd éves bolygó életében.

Koncz Mars János

Barátság

A másfél szobás lakás ajtajában állva nyomtam a csengőt. Tudtam, hogy kitartónak kell lennem, hiszen Marci nem egy igazán kapkodós lény. Néha ilyenkor, várakozás közben láttam, ahogy a kíváncsi szomszédasszony a függönyét félrehúzával belepillant a kifejezetten e célból felszerelt visszapillantótükörbe, amin át a teljes függőfolyosót szemmel tarthatta. Unalma csak annyira ösztökélte a hölgyet, hogy felszereltesse az ablakbeugróba a leplezetlen kíváncsiságát kielégítő eszközt, és minden zajra, csengetésre az ablakhoz rohanjon, arra már nem, hogy visszaköszönjön, amikor véletlenül összefutottunk a liftnél, és ráköszöntem. De nem bántam. Úgysem kívántam közelebről megismerkedni vele, mivel messziről lerítt róla, hogy másfajta neveltetésben részesült, mint én.

Marci végre mocorogni kezdett odabent. Ahogy szokott. Először csak kijött a cseppnyi, bérházszagú előtérbe, és az összehúzott, ki tudja, hogy utoljára mikor kimosott ajtófüggönyön át próbált beazonosítani. A körfolyosó gyenge fényében nem lehetett könnyű dolga. A kevés beszűrődő világosságban azt azonnal eldöntötte, hogy nincs postás-sziluettem. Rendőrnek sem tűnhettem számára. Hosszan tipródott, hogy az ellenszenves szociális munkás vagyok-e, aki az ebédet hozta neki vagy valaki más. A szociális munkásnak volt saját kulcsa, így ő nem csengett volna. De ezt Marci nem tudta kiokumálni, úgyhogy bizonytalanul az ajtóhoz lépett, majd a függönnyt szélét a bal keze hüvelyk- és mutatóujjával megtartva a másik kezével épp akkora részen húzta el, hogy én kintől csak egy pislogó szemgolyót láthassak belőle.

– Szeva’ Marci! Én vagyok az! – böktek magamra az ujjammal.

Attól, hogy megtudta, hogy „én vagyok” én, némileg megnyugodott. Elszállt az idegessége, hiszen ilyesmit egy betörő, rabló nyilván nem állít magáról. Ők minden bizonnyal az álkulcsokkal teli kulcskarikájukat vagy a feszítővasukat mutogatnák, és nem állítanák, hogy ők „én vagyok”. Elengedte tehát a függönnyt, és jött a megszokott kulcskeresési procedúra.

A kulcsot a legtöbben benne hagyják a zárban, de olyan helyeken, ahol üveges ajtó védi a lakást, ez nem túl pragmatikus megoldás. A betörő ugyanis kívülről láthatja a bent fityegő kulcsot, s így nem kell ajtófeszítéssel vacakolnia, ha be akar jutni. Elég egy erősebb szígszalag és egy kemény tárgy ahhoz, hogy viszonylag zajtalanul beüsse az ajtó fém ablakkeretébe ragasztott üvegtáblácskát, majd a résen benyúlva kinyissa a zárat. Marcit tehát hosszú-hosszú évek kitartó munkájával megtanította az édesanyja arra, hogy a zárból ki kell húzni a kulcsot, és felakasztani a beljebb álló fogas belső oldalára felcsavarozott kampóra. Marciban kiépült eme értékes tudás, de nyitáskor azért mindig szöszmötölt legalább tíz percet, mire megtalálta a kulcsát.

Végre nyílt az ajtó, és beléphettem.

– Szeva’, Marci! – ismételt meg a korábbi köszönésemet, ő pedig rábiccentett.

Marci nem tartozott a locsifecsk népes hadához. Szerettem a szótlanságát, mert sohasem vágott közbe. Régen, amikor feljártam az anyukájához, ő még kissrácként üldögélt a televízió előtt

bambulva, s éppen egyforma lelkesedéssel bámulta a villódzást, akár a Nickelodeon rajzfilm csatornája, akár valami politikai vitaműsor vagy tudományos értekezés folyt a képernyőn. Nem állt neki kérdezősködni, hogy „anya, ki ez a bácsi”, nem jutott eszébe mindenféle idióta indok, amivel általában a kisgyerekek, kistinik hajlamosak megzavarni anyjuk kellemes pásztoróráit, amit épp egy számukra vadidegen pasival tölt el. Marci nem köszönt, nem beszélt, csak a tévét nézte vagy olvasott a konyhában.

Szilvia két gyermeknek adott életet: Marcinak és korábban Marci nővérének. De férjnél sohasem volt, az élettársa pedig nem sokkal Marci születése után köddé vált, elment nyugatra új életet kezdeni. Szilvia idősebb volt nálam közel tíz évvel. Egy buliban jöttünk össze, és bár kedveltem a stílusát, valójában csak a heti egy-két szex kedvéért találkoztunk. Marcin kívül egyetlen rokonát, hozzátartozóját vagy barátját sem ismertem. Évekig tartott hosszabb-rövidebb kihagyással a kapcsolatunk így, közben Marci ifjúvá cseperedett, de ugyanazokat a rajzfilmeket nézte most is, mint régen. Csak sejtettem, hogy más is van szexpartnerem életében rajtam kívül, de sohasem firtattam: nem akartunk együtt élni, sem összeköltözni. Egy nap azonban nem úgy várt, ahogy általában: könnyű felsőben, a szoknyája alatt bugyi nélkül, hanem meglepően túllöltözve. Ez alatt természetesen nem azt értem, hogy viselt alsóneműt, hanem azt, hogy az utcán megszokott, konszolidált megjelenést tükrözte az öltözete. A konyhába invitált, leültetett és kávéval kínált. Bár tudtam, hogy csapnivaló kávé főz – számomra túl hosszú lére engedi, és kérdés nélkül megcukrozza –, elfogadtam. Meglepett, mert ha megkínált valamivel néhanap, azt kizárólag az együttlét után tette.

– Valami baj van? – tapogatóztam óvatosan, mert éreztem a levegőben a baljóslatú hangulatot.

– Nem találkozhatunk többet – jelentette ki, miközben lázasan pakolta a kávéport a gépbe.

– Van valakid... valaki komolyabb? – kérdeztem rá, mert ez tűnik ilyenkor a legkézenfekvőbb oknak, igaz, ismerve Szilvia lelkét és szexuális étvágyát, nehezen tudtam hinni benne, hogy ezért lemondana légyottjainkról.

A nő először nem válaszolt. Aztán nekiállt mindenféle hülyeségekről beszélni: a szülői felelősségről, az élet céljáról és a többi baromságról, amiről akkor beszélünk, ha nem akarunk a lényegről társalogni. Persze pár perc után megtört, amikor jeleztem, hogy átlátok rajta. Zokogni kezdett és beismerte, miért akar szakítani velem: granulosa-sejtes petefészek-daganatot diagnosztizáltak nála.

Döbbenet hallgattam, mivel ő mindig annyira tele volt élettel, annyira elképzelhetetlennek tűnt, hogy a halál közelében várakozik. Kérdezgettem a tüneteiről, de állította, hogy soha, semmit nem vett észre magán, nem fogyott, csak amikor fogyókúrázott, nem lett rendezetlen a női ciklusa. Egészen más miatt ment orvoshoz, és szinte csak rutinszerűen bonyolítottak le nála egy vizsgálatot, ami gyanakvásra adott okot. Elvégeztettek tehát egy tumormarkeres vérvizsgálatot, majd egy korszővettani elemzést is. Laparoszkópos módszerrel a feltételezett tumorból vett szövetminta alapján sajnos megállapították, hogy pontosan

mi a gond. De elkéstek. Szilvia elmondta, hogy a kialakult áttétek miatt már nincs értelme a petefészke eltávolításának és a sugárkezelésnek sem. Hiába győzködtem, határozottan kijelentette, hogy csak azért nem fog kés alá feküdni, sem megkopszodni, hogy pár nappal tovább élhessen.

Néhány hétig nem mentem fel hozzá, mivel kérte, hogy ne keressem, de a lelkiismeretem nem engedte, hogy végképp magára hagyjam. Ezalatt már fogyni kezdett, és mire a karácsony közeledtével megjelentek a fenyőfaárusok a közterületeken, Szilvia elment.

Marcit, Szilvi fiát azóta látogattam. Tudtam, hogy nehéz vele szót érteni, és azt is tudtam, hogy nem vágyik senki társaságára, de az elején méltatlannak éreztem volna magára hagyni a mellé kirendelt szociális munkással, később pedig felfedeztem benne az értékeit. A fiú hivatalosan nem kapott volna gyámságot, mivel megfelelő szellemi képességekkel rendelkezett, és a szakemberek véleménye egybehangzóan azt mutatta, alkalmas önálló életre, de a valódi világ ennél kegyetlenebbül hozott ítéletet: mindenütt „mogorva buggyantnak” titulálták.

Szilvia a halála előtt valahogy – gondolom az apja után maradt örökségéből finanszírozva – elintézte, hogy egy erre szakosodott alapítvány naponta kiküldjön valakit a lakásukba, aki enni hoz a fiának, megnézi, hogy él-e még. Ő volt Karesz, a félroma szociális munkás. Bár amióta az eszemet tudtam, gyanakvóan tekintettem a szociális munkásokra, és az önfeláldozás mártírköntöse mögé bújtatva mindig valamiféle hátsó szándékot sejtettem ténykedésükben, Kareszről nem mondhattam rosszat. Pontosan hozta az ételhordót, vitte a másikat, nem lopott – sok mindent nem is lehetett volna –, ellenőrizte, hogy Marci tisztálkodik-e rendesen, hogy a lezárt konyhai gázfőcsap nincs-e kinyitva, hogy télen nincs-e túltekerve a gázkonvektor. Vagyis alap szinten figyelt a fiúra. Saját kulcsot kapott a lakáshoz, de tudtommal Marcival nem beszélgettek. Legalábbis Karesz ezt állította, amikor nagy ritkán összefutottunk.

Marcival nagyon nehéz volt beszélgetni. Semmi sem érdekelt a klasszicista festészen, a Biblián és a fókákon kívül. Nem éppen megszokott témák, amelyekről egy átlagember órákig dumcsizik. Ő azonban ezekről mindent tudott. Tényleg mindent. Persze nem úgy, ahogy mi, többiek. A Bibliát nem életviteli tanácsokat tartalmazó leiratként vagy képesbeszédekkel teli vallási olvasmányként kezelte, hanem adatbázisként. Kipróbáltam. Magam elé véve a könyvespolcon talált nagy Szentírást, bárhol felcspva beleolvastam, s ő azonnal folytatta fejből az idézett sort. Általában két-három mondat után abba hagyta, majd kijelentette, hogy melyik apostol evangéliumának hányadik fejezetéből, és hogy melyik éneket idézte. Laikusként azonnal az jutott eszembe, hogy ezzel felléphetne a cirkuszban.

A fiú az internetet már korábban felfedezte magának, de nem használta a közösségi felületeket, nem volt MySpace-ja vagy Iwiw-je, nem írt kommenteket, nem társalgott fórumokon. Ellenben egész nap festményeket nézegetett, és a hozzájuk kapcsolódó mérhetetlen információt szívta magába. Döbbenetes mennyiségű tényanyagot. Szerintem mindent tudott a klasszicista festészetéről, amit ember tudhatott. Ja, és természetesen a fókákról is.

Miután megmondtam, hogy „én vagyok” én, beengedett a lakásába. Ahogy beléptem, gyorsan és gondosan kulcsra zárta az ajtót, majd a kulcskarikát gondolkodás nélkül a megadott kampóra akasztotta vissza, ahova kellett. Rám sem nézve, ment vissza a sötétítőfüggönyös szobájába, és ült le a monitora elé, ahol most éppen valami orosz nyelvű fókás oldalt tanulmányozott.

– Jól vagy, Marci? – próbálkoztam nála, de már ahogy kimondtam, tudtam, hogy hiába. Elmosolyodtam és végigjártam a szokásos rituálét, amit az anyja halála után találtam ki. – Láttam ma, Marci, egy puputevét. – Semmi reakciót nem várva, és nem is kapva, közelítettem a fókafélék rendszertani csoportja felé. Az „emlős” ehhez kevésnek tűnt. – Egy menyét is volt ott!

Marci felpillantott egy másodpercre, de nem reagált semmit, hanem újra visszatemetkezett a cirillbetűs honlapba.

Mivel korábban utánaéztem, hogy bármilyen meglepő, a fókák tulajdonképpen kutyafélék, így ezen a vonalon indultam el. A kutyaalkatúak alrendjének egyik öregcsaládja a menyétfélék, a másik pedig az úszólábúak. De Marci ingerküszöbét a derék kisragadozók nem tudták megugrani. Gondoltam, addig ütöm a vasat, amíg meleg, ha már ilyen jól elbeszélgettünk eddig:

– A rozmár korábban kiköltözött az állatkertből.

– A rozmár nem fókaféle – reagált azonnal hallgatag barátom.

Persze nem tudhatta, hogy készültem, és azon vagyok, hogy fölön csípjem a tájékozatlanságát:

– De a galapagoszi oroszlánfóka, az fóka. Benne van a nevében is.

– Nem – hazudtolt meg Marci. – A galapagoszi oroszlánfóka a Fülelfókafélék, vagyis Otariidae-k családjába tartozik. Fülelfókafélék családjába, Otariinae alcsalád, Zalophusok rendje – sorolta.

– Akkor nem igazi fóka?

– Nem. – És azonnal újból végigsorolta az iménti fajbesorolást.

Ha nem, hát nem – gondoltam. Persze tudtam, hogy számára én nehezen leszek kihívás az internetről felszedett biológiai félműveltségemmel, de azért reménykedtem, hogy beugrathatom. Mindenesetre legalább beszélt. Többször jártam már nála úgy, hogy egy kukkot sem szólt. Szilvia viszont, amikor legutoljára találkoztunk úgy, hogy volt ereje beszélni, megkért arra, hogy ha találkozna Marcival, beszéljek hozzá mindentőléről, akár reagál, akár nem. Így aztán, amikor itt ültem mellette, annak az ágyának a szélén, amin évekig az anyjával szeretkeztem, beszéltem mindenről neki: a vasutas munkámról, a nőkről, akiket bolondítok, anyám vasárnapi ebédjéről. Meg néha olyasmikról is, ami őt érdekelhette. Látva, hogy felsültem a próbálkozásommal, és kiszúrta, hogy az oroszlánfóka tényleg nem a valódi fókafélék családjába tartozik, inkább áttereltem a szót arra, amit ő nézegetett:

– Ez valami ruszki fóka? Szergej Fókaloovics? – mutattam a képernyőre.

– Édesvízi – vágta rá.

Eltöprengtem. Nekem úgy rémlett, hogy ezek a kis gülszemű vízi emlősök kizárólag a tengerben élnek. Hangot is adtam a kétségeimnek, de Marci azonnal rövidre zárta a témát:

– Ez egy nerpa. Más néven bajkáli fóka. Latin neve Pusa sibirica. – Mivel kinyitottam Pandora szelencéjét, egy röpké négy-öt percet hallgathattam végig erről a valóban édesvízben élő ritka fókaféléről.

Miután rám sem nézve, kiselőadásában beavatott ezen különleges faj mindennapjaiba, a továbbiakban egyetlen szót sem szólt hozzám. Hiába kérdezgettem, hiába meséltem. Semmi. Úgy tűnt, ennyi volt a napi fejadagom a társalgásból. Elunva a dolgot, elővettem a zsebemből a szokásos Krówka cukorkákat. Ez volt a másik játékunk.

Szilvia mesélte, mennyire szereti a tejkaramelett a fia. Természetesen ezt sem lehetett csak úgy egyszerűen elé tenni, mert akkor ott találtam bontatlanul a következő látogatásomkor. El kellett dugni. És csak a Krówka felelt meg: a sárga-fehér papíros, barna-fehér tarka tehénkés papírú. Rettegve imádkoztam,

nehogy beszüntessék a gyártását. Mert bizony ezt is teszteltem. Rejtettem el Negro cukorkát, más gyártó által gyártott tejkarameλλάt, legfinomabb marcipános bon-bont, de ezek mindig ott vártak rám, ahova eltettem őket. Kizárólag a lengyel Krówkák papírját találtam meg akkurátusan, és nagyon egyedi módon összehajtogatva a fürdőszoba kézmosója mellett. Sejtettem, hogy Marci valamiért ide, a kallantyúval külön zárható helyiségbe vonult vissza elfogyasztani a meglelt kincseit.

Elővettem tehát az öt szem édességet – ha hat lett volna vagy négy, akkor ugyanúgy „nem találta volna meg” –, és az előtérben feltettem a fogas kalaptartó lapjára, egészen közel tolva a falhoz, hadd keresgéljen a legény.

– Marci! Ki kell mennem. Nyisd ki az ajtót!

A fiú kijött, kihúzogatta a fiókokat, megnézte a fürdőszoba polcon is a kulcsosomót, miközben én türelmesen vártam, figyelve, mikor ér a fogas belső kampójához. Most, hogy indulni készültem, egész gyorsan, nagyjából két perc alatt rábukkant, szó nélkül kinyitotta vele az ajtót, majd félreállt. Nem veregettem meg a vállát, hozzá sem értem, mert tudtam, hogy azt nem szereti. Csak elköszöntem és kiléptem a lakásból. Marci azonnal köszönés nélkül bevágta mögöttem az ajtót, kulcsra zárt, kihúzta a kulcsát, hallottam, hogy a kampóra akasztja a csomót, majd visszaviharzott a bajkái fókájához.

– Szeva’, Marci – mondtam megszokásból, és hazaindultam.

A temetésről onnan tudtam, hogy felkeresett a Rendőrség. Kikérdeztek pár szóval, milyen kapcsolatban voltam az elhunytal. Nem is értettem, hogyan jutottak el hozzám, hiszen hivatalosan semmi kapocs nem volt Szilvia és köztem, később pedig Marci és köztem. A kiküldött nyomozó azonban normális fickónak tűnt, adott néhány támpontot, így kimehettem az adott napon a temetőbe.

Páran jöttünk csak el ezen a borongós, esővel szítalós napon: temetéshez öltözve Karcsi, a szociális munkás, az egyik öreg házaspár a körfolyosóról, egy kiöltözött fiatal nő a kigyúrt párjával és én. A szertartás rövidre sikerült, Marciról nem sok mondanivaló volt. A koporsó leeresztése után nem tudtam, hogy mi tévő legyek. Kinek nyilvánítsak részvétet. Szerencsémre nem sok találgatnivalót hagyott ebben a témában a jólöltözött nő és a párja. Odajöttek hozzám, és a nő egészen közletről az arcomba sziszegte:

n13

Eljövétel

Unottan bámulom a tévé világító képernyőjét. Soha semmi érdekes, csak mindig ezek a buta és üres reklámok... Behunyom fáradt szemem, és a hüvelykujjammal masszírozni kezdem. Anyyira határozottan, hogy szinte fáj.

Rám tör megint az undorító, száraz köhögés. Tétova mozdulattal a poharamért nyúlok, a számhoz emelem, és kihörpintem a maradék langyos sört.

Eszembe jut megint az a dolog, ahogy évek óta majdnem minden nap... Lehunyt szemem mögött megelevenednek az emlékek. Kísértenek, pedig már milyen régen volt...

Nem tudjuk, miért nálunk, Amerikában szállt le ez a hatalmas valami. Mindenki zavarban volt, mert érkezését senki és semmi nem jelezte előre, és igazából észre se vették, csak mikor már ott volt, és leereszkedett az égből.

– Te szemé! Nehogy azt hidd, hogy annyiba hagyom! Anyám egy debil volt, mindenkivel összefeküdt, az öcsém pedig egy autista barom volt. Gyámság alá kellett volna helyezni egy diliházban.

– Örülök, hogy megismerhetem – próbáltam nagyon barátságos lenni, mivel a pap, a sírgondozók és az öreg házaspár is minket nézett. – Sajnálom, hogy nem találkoztunk még. Az édesanyja temetésén nem láttam!

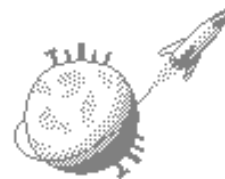
– A kurva anyádat! – zárta le frappánsan a társalgást a kigyúrt férj (barát, faszi).

Mint kiderült, Marci pár nappal az ottjártam után szénmonoxid mérgezést kapott az elavult gázkonvektortól. Örökre elaludt a székében ülve. Úgy találtak rá, hogy egy Bibliával foglalkozó oldal volt megnyitva a számítógépén.

De a halála előtt – a dátumozás szerint éppen azon a napon, amikor utoljára rejtettem el neki tejkarameλλάt – egy teljesen szabályos, formailag kifogástalan végrendeletet küldött el beszkenelve a helyi közjegyzőnek, amelynek az eredetijét Karcsi, a szociális munkás találta meg, amikor saját kulcsával kinyitva a lakást, rábukkant Marci holttestére. Mivel a rendőrség az idegenkezűséget kizárta, gyorsan lezárták a kötelező nyomozást.

A végrendelet felolvasásakor csak én és Karcsi mentünk el a hivatalba. Marci nővére és szimpatikus élettársa nem tartották be az ígéretüket, és nem támadták meg a hagyatéki végzést, sem engem. A közjegyzőhöz elküldött végrendeletet nem is lehetett, hiszen olyan szakmaisággal, és olyan részletkebe menően rendelkezve hagyta rám a kizárólag saját tulajdonában lévő, tehermentes lakását, és az anyjától, Szilviától megörökölt bankszámláját, amely egy sokéves gyakorlattal rendelkező ügyvédnek is becsületére vált volna. Az egyetlen szokatlan dolog egy kis rajzocska volt csupán a lap alján: egy nagy műgonddal ábrázolt oroszlánfóka gondosan áthúzva átlós vonalakkal, és mellé jegezve „nem igazi fóka”.

A lakást rövidesen átvettem. A kézmosónál megtaláltam az öt, sajátosan hajtogatott Krowkás papírt is.

A hivatalos jelentés úgy szölt, hogy Utah állam egy lakatlan területe fölött, 2111. június 12-én délután három körül egy hatalmas, ismeretlen eredetű, piramis formájú objektum jelent meg, ami lassan ereszkedni kezdett, majd földet ért.

Gigantikus volt, mérete többszöröse az egyiptomi piramisoknak és tükörsima felületét valami ismeretlen, fémszerű anyagból készítették.

Egy véletlenül arra haladó kamionszofőr, a negyvenhárom éves Robert Jones – akik végig szemtanúja volt az egésznek – jelentette be, és estére világraszóló szenzációvá vált. A világ összes tv-és rádió adója csak ezzel az egy esettel foglalkozott. Minden más hír eltörpült mellette.

Emlékszem, a katonaság hatalmas erővel vonult fel, és hosszú, négyszög alakú kordont építettek az objektum köré.

Vadászgépek és helikopterek járőröztek folyamatosan felette és fekete ruhás, speciális egységek foglalták el az őrhelyeiket. Képzett tudósok csapatai tanulmányozták a szerkezetet a nap huszonnegy órájában, de hiába, mert senki nem lett akár egy firkacnyival sem okosabb.

Az objektum némán magasodott följük, és komoran őrizte titkát. Nem kommunikált, és nem reagált semmilyen kapcsolatfelvételi próbálkozásra. Az anyagából sem tudtak mitát venni, mert mindenféle sugárzásnak, kémiai vagy mechanikai hatásnak ellenállt.

Egy fő kérdésben azonban mindenki egyetértett: nem földi eredetű.

Izgatott találgatások folytak. Mi ez? Ki küldte? Egy idegenek civilizált faj követői? Ők is eljöttek, vagy ez csak egy robotirányítású hajó? Jó szándékúak? Netalán ez Isten megnyilatkozása, vagy ajándéka? Kell-e félnünk? Csak úgy záporoztak a kérdések.

A hetedik nap reggelén – ebben többen bibliai párhuzamot véltek felfedezni – a piramis négy oldalán négy hatalmas bejárat jött létre, vagyis inkább nyílt szinte a semmiből. A bejáratokból puha, selymes, vattaszerű fény pulzált, mást se szabad szemmel, se kamerákkal nem lehetett látni. Valahogy nehéz ezt pontosan elmagyarázni, de olyan megnyugtatólag hatott arra, aki nézte. Volt benne valami hipnotikus... Lehet, örülten hangzik, de a fény hívogató, és ezt sokan érezték.

Nem tudja senki, mikor kezdtek el az első emberek szállingózni, de tény, hogy napról napra egyre nagyobb tömegek indultak el, és tűntek el a hajó gyomrában. Aki bement, az többé nem került elő. A hatóságok először még megpróbálták az embereket feltartóztatni, de később már a vérontás megakadályozása végett nem avatkoztak közbe. Az emberek szabad akaratukból mentek.

Több vallási vezető volt azon a véleményen, hogy a fehér fény isteni kinyilatkoztatás, és a piramis tulajdonképpen a paradicsom kapuja. Isten közelébe kerül, aki felmege a hajóra.

Komoly tudósok ellenben azt állították, hogy ez egy automata szállítóúrhajó, amit nálunk sokkal fejlettebb jó szándékú idegenek küldtek, hogy az emberek egy kiválasztott csoportját megmentse a biztos pusztulástól.

A kormány tehetetlennek bizonyult. Más országokból is özönlöttek az emberek. Tömegek mentek átszellemült arccal, tolokodva, egymást lökdösve a hívogató, fehér fény felé, és nem lehetett feltartóztatni őket.

A kormány hosszas tanácskozás után egy speciálisan képzett, önkéntes felderítő egységet is beküldött. Az osztag fiatal, egyedülálló emberekből állt. Ahogy behatoltak, azonnal megszakadt a rádiókapcsolat. Ők sem tértek vissza soha.

Néhány fanatikus csapdát sejtett. Azon a véleményen voltak, hogy termonukleáris töltetekkel kellene elpusztítani a piramist, ami a szörnyű gyíkembereket rejti, akik a hold árnyékos oldaláról érkeztek és céljuk az emberiség totális leigázása.

Szóval elméletek azok voltak... Aztán végül – éppen harminchat nappal a földre érkezés után – az ajtókból áradó, pulzáló, fehér fény hirtelen halványulni kezdett, majd teljesen kihunyott.

Ezzel egyidőben az ajtók is bezáródtak. Akik nem értek be időben és kint rekedtek, dühükben sírva és üvöltve verték a piramis fémburkát.

A hatalmas szerkezet finoman megrázkódott és nagyon lassan emelkedni kezdett. Az emberek félelmükben szétfutottak vagy szorosan a földhöz lapultak.

A piramisból nem törtek elő lángnyelvek, nem volt motorzaj, nem lehetett tudni, milyen elven mozog, mi hajtja. Pár száz méterig egyenletes tempóban emelkedett, majd megállt, és az egész piramis kékesen irizálni kezdett. Így lebegett percekig, aztán mindenki megdöbbenésére egyszerűen eltűnt.

Valami szirénázva húzott el a ház előtt, mentő vagy tűzoltó, sosem tudom megjegyezni. A szirénázás visszazökönt a valóságba. Felkelek, és az ablakhoz sántikálok. Szórakozottan nézem, amint a lemenő nap vastag, arany csíkokat rajzol a szomszédos bérházra, aztán onnan lecsorogva a gondozatlan parkra.

Zsebemből előhalászom a paklit, és kihúzok belőle egy megnyomorodott koporsószeget. Rutinos mozdulattal a számba teszem. Kétszer szikrázik az öngyújtó, mire meggyullad, majd az első slukk torokkaparó, mámoros érzése.

Ez van, foglalom össze gondolatban. Már lassan hét éve, hogy elmentek. Itt a Földön azóta nem sok minden változott. Nem lettünk jobbak, és nem oldódott meg semmi. Túlnépesedés, felmelegedés, háborúk és járványok. Nyomor, szemét, erőszak, amerre csak nézek. Ember embernek farkasa. Pusztítjuk és kizsákmányoljuk a Földet... Egymást... Csak a régi lemez.

Róluk semmi hír. Azóta több új, merész elképzelés is szárnyra kapott, de az igazság az, hogy pontosat máig senki sem tud. Mindenki úgy értelmezi a dolgokat, ahogy akarja, tudása vagy vallási meggyőződése alapján.

Szerintem egy lehetőség volt, vagy inkább A lehetőség.

Nagyon remélem, hogy egy szebb és jobb világba mentek. Szeretném ezt hinni, bár az igazat megvallva már sosem tudom meg.

Tegnap felhívott az orvos. Nem kertelt, hangja fáradtan, tompán csengett a telefonba. Mondandójának lényeg az volt, hogy csak heteim vannak hátra. Áttét mindenhol. Készüljek fel a legrosszabbra!

Újabb köhögési roham kap el, fuldoklok, még a könnyem is kicsordul. Idő kell, amíg alábbhagy.

Mikor megnyugszom, szomorúan gondolok arra, hogy nekem is ott volt a lehetőség, engem is hívott a fény, velük mehettem volna... Nem tettem. Bevallom, túl gyáva vagyok, ezért maradtam. De talán nem is baj.

Újra kibámulok az ablakon. Lent a parkban dulakodás, két fiatal éppen egy öregasszonyt rabol ki. A táskáját már elvették, és most hosszú vascsövekkel ütik. Az idős asszony eszméletlenül rogy a földre, miközben a halántékából széles csíkban szivárog a vér.

Rezignáltan szemlélem az eseményeket, nem érzek részvétet. Igazából nem érzek semmit, csak a végtelen sötét ürességet.

Arra gondolok: Igen, a jó öreg Föld, minek is mentem volna el... Hiszen pont a magamfajtnak való.

Itt is megtalálasz bennünket:

Lidércfény Online

robertmacleod

Az érme

Magamban bosszankodva ülök a vasúti kocsii ülésében, ami elég kényelmes, főleg ha azt nézem, milyen volt harminc évvel ezelőtt. Viszont az még érdekesebb, hogy senki nincs itt rajtam kívül. Ha úgy lenne kedvem, még hangosan énekelhetnék is, bár akkor tuti üres maradna a vagon. Miközben az Amerikából hozott egyedi szerencseérmémet szorongatom a zsebemben, az átjáró ajtaja kinyílik, amit lassú, kopogó léptek követnek. Tisztára, mint egy horrorfilmben. Kicsit be is rezelek, pedig nem vagyok ijedős fajta.

Nyugdíjas korú, ősz hajú, szemüveges férfi áll meg velem szemben. Lehet vagy hetven éves, és vasalt inget, valamint farmernadrágot visel. Van benne valami megmagyarázhatatlanul ismerős, mintha már láttam volna korábban. Egy darabig engem bámulva ácsorog, majd megszólal.

– Elnézést, szabad ez a hely? – kérdezi, és megkopogtatja a plüssszuhatot.

Legszívesebben rákérdeztem volna, hogy miért pont ide akar ülni, de végül csak megvonom a vállam.

– Persze – felelem zavartan.

Az öreg hasonló tempóban ül le a fotelbe, mint ahogy idáig elcammogott, és rám mosolyog. Ettől zavarba jövök, és az ablak felé fordítom a fejem. Kínos percek következnek, mire újra megszólít.

– Gond van, fiatalember?

– Nem... semmi – mondom, majd kisvártatva folytatom –, vagyis, azon mérgelődtem itt magamban, hogy ha nem kezdek el vacakolni azzal a fránya nyomtatóval az irodában, akkor simán elértem volna a korábbi járatot, és már rég otthon lennék az asszonnal meg a gyerekekkel.

Az öreg bólogatva hümmög, a vonat pedig egy hangos sípolás után elindul.

– Ha már úgyis lekéste, akkor nem mindegy? – kérdezi kisvártatva.

Zordonmorc

A tóparton

„...öt perc...”

Lehunyt szemmel az ég felé fordította a fejét. A sisak szűrőjét minimumra állította, és élvezte, ahogy a kettős nap fényének ereje az arcát melegíti. Hagyta, hogy a szemhéján átszűrődő fény elméjét kitöltve, elűzzön minden borongós gondolatot. Békesség töltötte el, ahogy az előtte lágyan hullámzó mélyzöld tóra nézett. Olajos lassúsággal nyaldosta a mangántartalomtól rózsaszín homokos partot. A nem a földi értelemben vett tó, valójában egyetlen hatalmas algatelep volt. A rengeteg kisebb-nagyobb algató mellett volt néhány óceánméretű is a bolygón. Az evolúció itt még az elején járt. Az algatavak környékén volt csak némi növényzet. Ágas-bogas narancsszínű törzsű fák bíborszínű, hosszúkás, majdnem földig lógó, vastag húsú levelekkel.

„...három perc...”

Próbálta minél jobban magába szívni a látványt. Gyönyörű volt! Különleges! Annyira más! Ő volt az első, aki mindezt láthatja. Mindig is erre vágyott! Kiskora óta elbűvölték az űrhajós történetek, és most itt ül egy idegen bolygón. Alig harmincnégy

Tátva marad a szám. Miért akar kioktatni engem ez a vénember? Ha rágódom valamin, az kizárólag az én bajom.

– Maga még soha nem bosszankodott azon, hogy mit csinálhatott volna másképp az életben? – dobom neki oda ingerülten a kérdést. – Mert engem például az is roppantul érdekelne, hogy mi lett volna, ha tizennyolc évesen tovább sportolok, és profi válik belőlem, vagy ha folytatom a dobolást, és most egy zenekarral járnám a világot, vagy ha Julit választom Zsuzsi helyett a gimii után!

Alkalmi beszélgetőpartnerem mosolyogva előrehajol.

– Ó, dehogynem! Szinte az egész életemet végigmorogtam a „mi lett volna, ha” kérdésem.

– És mire jutott? – tárom szét értetlenül a kezem.

– Mit lát az arcomon?

– Mit látnék? Ráncokat!

– És még?

– Az arcán virító letörölhetetlen vigyorra gondol?

– Pontosan! – mutat felém, mintha megválaszoltam volna a tízmillió forintos kérdést. – Sajnos, nálam még csak egy éve tart ez az állapot, de már ezért a kis időért is hálás vagyok.

Mi van? – értetlenkedek magamban. Mosolyogni kell, és megkapom a válaszokat? Most már úgy ülök ott vele szemben, mint egy tíz éves gyerek, akit éppen bevezetnek az atomfizika rejtelmibe. Az öreg is látja rajtam, hogy csak úgy cikáznak a gondolataim, ezért folytatja a beszélgetést.

– Említette, hogy van családja. És valami irodáról beszélt, ezért feltételezem, munkája is van.

– Igen, gyönyörű családom van, barátaim, jól fizető állásom, autóm, és jártam sok helyen a világban, de hogy jön ez ide?

Elhallgatok. Ahogy soroltam, mi mindenem is van ebben az életben, úgy jelentek meg egymás után a szemem előtt. Szinte észre sem veszem, hogy az öreg feláll, és elindul az átjáró ajtaja felé. Mire felocsúdok, a vonat megáll, a vénember pedig kintről integet felém. Mosolyogva nézek vissza rá, de a vonat továbbindul.

Ekkor csillogó tárgy vonja el a figyelmem a földön. Lehajolok érte, és meglepetten veszem észre, hogy ez az én szerencseérmém. Biztos kiesett a zsebemből, gondoltam. Kicsit kopottabbnak tűnik, mint amire emlékeztem, de megvonom a vállam, és zsebre teszem. Abban a pillanatban csilingelés üti meg a fülem: fém ütközött fémmel. Belenyúlok a zsebembe, és ahogy kihúzom a kezem, két egyforma érme csillog benne.

évesen teljesült minden gyermekkori álma. Hátránézett. A leszállóegység alig százötven méterre volt tőle. Három órája értek földet, de a roncsok még mindig füstölögtek.

„...két perc...”

Az űrhajó gond nélkül átrepítette őket a fél galaxison! Most üresen keringett a bolygó körül. Öt év kiképzés, öt év utazás és egy féregjáraton való áthaladás után elkövezték a legbutább hibát, amit el lehet. A teljes legénység az elsők között akart leszállni az Asha-ra. Végül mind a hatan, a zökkenőmentes ideúttól elbizakodottan, elfoglalták helyüket a leszállóegységben.

Egy apró technikai hiba. Sosem derül ki, miért, de a fékezőhajtómű nem indult be időben. Túl nagy sebességgel csapódtak be. Az egység kettészakadt és ő kirepült, de a többiek bent égtek. Mire a zuhanás után magához tért, már nem tudott rajtuk segíteni.

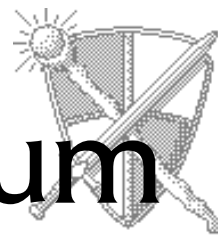
„...egy perc...”

Alig hallotta már az űrruha figyelmeztető pittyegését. Beletörődött a változtathatatlanba. Próbálta az elé terülő látványt minél jobban magába szívni. A légköri nyomás hasonló a földiéhez, de túl nagy a szén-dioxid tartalma. Leccatolta hát a sisakot. Érezni akarta a lágyan fújdogáló szellőt az arcán. Nagyot szippantott a levegőből, érezte a savanykás ízét és a nem beazonosítható, furcsa idegen illatokat.

A földön heverő sisak utolsó jelzéseinek magányos hangját elnyomta az erősödő idegen szél.

Mortelhun

Sör, kard, krematórium

Sokadik éjszakámat húztam a városi krematóriummal szembeni kis csehóban. Itt minden éjszaka ugyanolyan volt. Csendes, ugyanakkor mozgalmas. Az emberek egy része került ez a kocsmát, hiszen szemben az utca túloldalán mégiscsak halottakat égettek a nap huszonnégy órájában, ugyanakkor volt egy réteg, akiket pont ez izgatott fel. És pont ezek az emberek voltak azok, akik a társadalom szemében csodabogaraknak számítottak. Voltak közöttük gótok, steampunk arcok, voltak rockerek, de még csövesek is. Voltak bohókás öregek, vagy csak betévedt, önmagukat kereső fiatalok. És persze voltam én huszonnégy évesen, egy fiatal egyetemista, aki éjszaka itt melózott, hogy tudja finanszírozni az egyetemet, ahová nappal járt. Aludni ráértem délután az esti műszak megkezdése előtt, vagy le sem feküdtem, csak küldtem az arcba a kávé és a cigit. Összefolytak a napok és az órák, mostanában egyre sűrűbben.

Szóval a sokadik éjszakát húztam a kis csehóban, amikor olyan hajnali kettő óra tájban, amikor már csendes volt a kocsmá, belépett egy hölgy. Olyan bő negyven évesnek saccoltam őt. Az öltözködése kissé régimódinak hatott, ám mégsem volt elavult. Hatalmas, méregzöld szemei voltak, hozzá koromfekete haja. Krémszínű ballonkabátot viselt, és hátul lófarokban összekötött frizurát. Csendben lépett oda a pulthoz.

– Jó estét! – mondta nekem halk, kedves hangon.

– Önnek is – válaszoltam.

Érdeklődve nézett szét előbb a helyiségben, majd mögöttem a falon.

– Adhatok valamit? – kérdeztem látván a tétovázását.

– Egy sör jólesne. Mindegy milyen – válaszolta kedvesen mosolyogva.

Meg kell, mondjam, bár a vendégek zöme barátságos volt velem, ilyen kedves mosolyt nem kaptam sűrűn. Tanácstalan voltam, mit is adjak neki, hiszen bár azt mondta, mindegy milyet adok, de mégis, mi van, ha egy pont olyat veszek elő, amit nem szeret?

– Egy Millert esetleg? – érdeklődtem félénken.

Bólintott, majd egy csésze mogyorót húzott magához, és leült velem szemben a bárszékre. Kitétem elé a párás üveget és poharat, illetve tányéron egy citromkarikát tettem elé. A poharat félretolta, a citromot belerakta a sörösüveg nyakába, majd jólesően meghúzta az italt.

– Téged még sosem láttalak itt – mondta nekem, miközben lassú mozdulatokkal kibontotta a haját.

Meglepődtem, hiszen már lassan egy éve itt dolgoztam, de még én sem láttam őt soha. Talán nappal jár sűrűbben, gondoltam magamban. Miközben egymást néztük, ő hunyorított és rágyújtott egy cigarettára. Lassan fújta ki a füstöt. Jobban szemügyre vettem, immáron biztos voltam benne, hogy minimum negyvennégy éves lehet, de inkább kicsit több is talán. Viszont pont az a fajta nő volt, aki afféle kortalannak tűnt.

– Kérhetek még egy sört?

Már nyújtottam is felé a következőt. Ő érte nyúlt és összeért a kezünk egy pillanatra. Olyan sötét energia járt át, amelyet még nem éreztem soha, és bár a keze hideg volt, mégsem volt kellemetlen a tapintása és maga az érzés. Összenéztünk. Egyszerre volt a tekintete hideg, számító ragadozótekinet, de mégis buja és közvetlen. Sejtettem, hogy ennek nem itt lesz a vége.

Az éjszaka szokás szerint lassan telt, én kiszolgáltam, a vendégek sűrűn váltakoztak, a hölgy pedig kitartóan üldögélt a pultnál és kortyolgatott. Olyan tíz sört ihatott meg, de semmi nem látszott rajta.

– Mesélj magadról! – kért meg olyan hajnali kettő óra körül.

– Most ez komoly? – kérdeztem meghökkenve. – Velem semmi érdekes nem történik.

– Azért próbáld meg! – suttozta kissé fenyegetően, ám mégis kérlelő hangon.

– Legyen! – válaszoltam, majd bontottam magamnak is egy sört, mellé egy whiskeyt borítottam. – Megszülettem, felnőttem, elbaszott gyerekkor, iszákos szülők, fű, pia, kimaradás a suliból, csajok, akik agyoncsaltak, vagy én őket, ergo totális csőd a magánéletem, aztán egyetem és ez a csehó, mert a szobámat és a sulit fizetni kell. Te jössz!

Csendben nézett előbb engem, majd maga elé. Megköszöri a torkát.

– Nos... Olyan nyolcszáz éve születtem, megöregedtem, elfáradtam, rengeteg szeretóm volt, volt sok ember, akiket megnyomorítottam, még többet megöltem, bujkáltam, utaztam, és most itt vagyok.

Mégiscsak beütött a pia nála, gondoltam magamban, éppen ezért nem is mutattam ki semmilyen érzelmet, faarccal bólintottam, és lehúztam a söröm maradékát.

– Nem hiszel nekem – közölte barátságos hangon.

– Én...

– Semmi baj. Miért is hinnél? Szinte mindenki kételkedve fogadja a történetemet, mindegy, hogy mely évszázadban mesélem el azt. Ez a közös bennetek emberekben. Egy burokból éltek, és féltetek onnan kitekinteni.

Csendben bólintottam, és inkább nem szóltam. Ő is csendben izogott tovább. Olyan félóra telhetett el, amikor rám nézett.

– Bújj be a pult alá, és csak akkor gyere elő, ha minden elcsendesedett, vagy én jelzek neked. Aztán, ha a bulinak vége, majd kérnék egy szívességet tőled.

Alig fejezte be a mondatot, kintről kocsiajtók csapódása hallatszott, és egyszerre robbant be a kocsmá minden ablaka. Golyók záporoztak mindenfelé, a porló vakolattól alig lehetett látni. Az emberek úgy csuklottak össze, mint a marionett bábuk, kivéve a nőt. Ahogy kilestem a pult oldalánál, annyit láttam, hogy a teste ködszerűvé válik, ezzel keresztül engedvén magán a lövedékeket. Közben az ajtó beszakadt és koromfekete katonai ruhába búj emberek rontottak be a helyiségbe. Arcukon maszkot viseltek, fejükön koromfekete sisakot. Amikor meglátták a ködszerű alakot, felemelték a fegyvereiket, ám ekkor a nő teste anyagiasodott és a ballonkabátja alól egy-egy szamurájkardot villantott elő, és a katonák közé táncolt. Igen, táncolt, mert az a mozgás inkább volt egy kecske tánc, mintsem egy harci gyakorlat vagy valamilyen erőszakos támadás. Szemmel nehezen lehetett követni a mozgását, viszont a katonák feje sorra hullott le a padlóra, a testük pedig lassan dőlt el, mint holmi humanoid alakú zsákok. Miután a bentiekkel végzett, az utcán lévő fegyveresekre rontott rá. Ebből már semmit nem láttam, mert annyi erőm maradt csak, hogy berogyjak a pult mögé, és elgondolkodjak azon, hogy valóban velem történik-e mindez, vagy csak álmodom. Olyan öt perc telhetett el a pult mögött ücsörögve, amikor meghallottam a hangját, észre sem vettem, hogy csend lett.

– Most már kijöhetsz.

Óvatosan emelkedtem fel a pult mögül, és néztem szét a kocsmban.

– Bazd meg... – Csak ennyit tudtam kinyögni.

Lassan megtörölte a kardjait és visszarejtette azokat a kabátja alá, majd rám nézett és kezet nyújtott.

– Dorothy..., Dorothy Miller.
Elfogadtam a kézfogását.
– Nos, ami a szívességet illeti... Nem egy, hanem két szívességről lenne szó.

Csendben néztem a ládában fekvő testet. Ott álltam a krematórium egyik keveset használt helyiségében, és csendben néztem Dorothyt, amint kényelmesen elhelyezkedve feküdt a kopottas faládjában.

– Hatalmas szívességet teszel nekem ezzel, de nem csak nekem, hanem az emberiségnek is. Egy rohadékkal ismét kevesebb. Hagyhattam volna, hogy a vatikáni legények vigyenek el, de azt szerettem volna, ha saját döntésem értelmében távozom. Köszönök neked mindent. És most csukd le a tetőt és tedd, amit kell!

Csendben rácsuktam a ládára a fedelét, majd az emelő segítségével a kemence szájához emeltem a fakoporsót, és a kilencszáz fokra előhevített belsőterbe toltam azt. Miután a hamvasztó

ajtaja becsukódott, még pár percig tévován álltam ott. Nem tudtam, mi is lesz ezután. Valami furcsa ürességet éreztem. Megtettem hát a szívességet, amire megkért. Ja igen... Volt ott egy másik szívesség is, amit még azelőtt kellett megtennem, hogy a végső útjára indítottam volna őt. A vérerengzés utáni napon egy nem túl távoli kis motelban kivettem egy szobát két tónknak. Egész nap csak filmeket néztünk, zenét hallgattunk és pizzát zabáltunk. Este bevettünk egy üveg Jack Danielst és reggelig keféltünk, mint a nyulak. Csináltunk egészen gusztustalan dolgokat is, megmutatott mindent, amit az évszázadok alatt tanult az ágyban. Sokat tanultam azon az éjjelen.

Szóval még pár percig álltam ott, majd elindultam a krematórium kijárata felé, az ott álló biztonságának odaadtam a pénzt, amivel tartoztam neki, hogy beengedett minket, és amiért tartani fogja a száját, majd elindultam az éjszakába a kocsmá felé, hiszen ezen az éjszakán is biztosan sok vendég fog még várni rám.

Athor R. Chynewa

Ágnes

Apám nagy gazember volt. Magát dörzsölt üzletembernek tartotta, de azért nem voltak illúziói; tudta, hogy sok ellensége van, sokakat magára haragított. De úgy vélte, ez az igazi üzletember legfőbb ismérve; jóindulattal nem lehet meggazdagodni. És sok mindent lehetett mondani rá, de szegény az nem volt. Akik ismerték, Premalum néven emlegették. Nem így hívták, de ez a név tetszett neki.

Premalum, népem nyelvén ez annyit tesz: Első Gonosz.

Én soha nem ismertem igazán.

Egész gyerekkoromban egy lakókocsi-karavánban éltünk. Tucatnyi ütött-kopott, ősrégi járgány, meg néhány hasonló autómatszám; ebből állt a család. Rajtam kívül nem volt köztünk gyerek, még nő is csak elvéve. Apám nevelt, ha lehet azt nevelésnek nevezni, hogy néha rám mordult, ha valami nem tetszett neki. Igazából apám embereitől több szeretetet kaptam, mint tőle. A kedvencem Baldwin volt, aki már akkor is öreg lehetett, mikor Aranyatyácska teremtette a világot.

Nem jártam iskolába, hivatalosan magántanuló voltam. Ez a szó legszorosabb értelmében értendő; országúti motelek étlapjából, gyűrött újságpapírokból, szórólapokból magam tanultam meg olvasni. A betűvetés tudományát pedig Baldvintól lestem el.

Nyolc éves korom óta voltam része az apám „üzletének”. Próbáltam ellenkezni, próbáltam meggyőzni, lelkiismeretére hatni, de természetesen nem hallgatott rám. Jóindulattal nem lehet meggazdagodni...

Tizenöt éves koromban megismerkedtem egy fiúval, Vitussal. Fiatal volt, talán két-három évvel idősebb nálam... és én valamért teljesen belebolondultam ragyogó zöld szeméibe, vad, ápolatlannak tűnő, szőke sörényébe, és enyhén csúcsosodó füleibe, mely csak bizonyos fényviszonyok közt volt feltűnő. Akkoriban épp hosszabb ideje táboroztunk egy város mellett; a helyi „árnyékos oldalon sétálók”, vagy „Árnyéklakók”, ahogy apám nevezte őket, kisebb vagyont ígértek a „szolgálatainkért”. A munka elvégzetett; már csak a pénz elköltése végett voltunk a környéken. És apám, talán a nagy sikeren felbuzdulva, eldöntötte, hogy addig tart maga mellett, ameddig csak lehetséges. Gondolom, ezért tiltotta meg, hogy találkozzak Vitussal. Sírtam, könyörögtem neki, hogy ennyi jutalom igazán járna nekem is,

hogy legyen egy igazi barátom, ám ő csak annyit mondott, hogy olyan nem létezik, egy lány és fiú között nem lehet csak barátság, a fiúk mindig csak AZT akarják...

Már nem számít, hogy igaza volt-e. Egyik éjjel kiszöktem, hogy találkozzak Vitussal. Valamilyen táncos multság volt a közelben; az egyik sátor mögött találkoztunk. Sokat beszélgettünk, mindenféléről, nagyrészt olyasmiről, amit nem értettem, de azért próbáltam úgy tenni, mintha világos lenne minden szava... Aztán elővett egy kopott walkmant, és egymás után hallgattuk a szerelmes dalokat... addig nem is láttam ilyen zenelejátszó szerkezetet, nem hogy birtokoljak egyet. Apám minden bizonnyal felesleges pénzkidobásnak tartotta volna. Egymás után szólt az Unchained Melody a Righteous Brothers-tól; a Jolene White Stripes-tól, a Dark Paradise Lana Del Rey-től, meg a Nothing Compares U2 Sinéad O'Connortól... Vitus imádta ezeket a dalokat; mindegyikről mondott pár érdekességet. Teljesen elvarázsolta. Volt ott egy szénaboglya, hamarosan csókolózni kezdtünk, és a széna közé dőltünk... keze az ingem alá tévedt, a szívverésem felgyorsult... aztán megjelent az apám.

Korábban is láttam már dühösnek, de ilyenek még soha. Hideg, gyilkos tekintete rólam a fiúra vetült, majd újra rám... aztán nyakon ragadta Vitust, és úgy emelte fel mellőlem, mint egy kölyökkutyát. Meztelen talpai a levegőben kapálóztak; talán kiáltani is akart, de nem jött ki hang a torkán... Apám maga felé fordította, mélyen a szemébe nézett... majd egy mozdulattal eltörte a nyakát.

Még ma is magam előtt látom, ahogy abbamarad a lábak fickándozása, ahogy félre bicsaklik Vitus feje... és ahogy az apám mellém dobja az élettelen testet. Aztán pár másodpercig csak ott állt felettem, végül ennyit mondott:

– Megmondtam, hogy ne találkozz vele. Veszélybe sodortad a vállalkozásod, és tudod, hogy mit gondolok erről! Ez a te hibád. És most takarodj a táborhoz, miattad holnap kora reggel indulnunk kell.

Soha azelőtt nem láttam olyasmit, hogy valaki ilyen kegyetlenséggel kivégezzen egy másik embert... és soha azelőtt nem féltem még ennyire tőle. A tekintete... mintha nem is az apám lett volna, mintha valami természetellenes idegen nézett volna rám a szemeim keresztül. Szó nélkül, nyikkanás nélkül tértem vissza

vele a táborba, ahol azonnal nekiláttunk a készülődésnek. Nem lehattunk itt, mikor megtalálják a... a testét.

Egy évvel később jutott el hozzánk a hír, hogy keresnek minket; Dedecus város védíját tűzött ki a karavánunk tagjaira, merthogy a fiú gazdag származású volt. Apám rohadt „Fénylakónak” nevezte. Ekkor hallottam tőle először ezt a kifejezést, és úgy gondoltam, ezt azokra érte, akik nem kényszerülnek lakókocsikban élni, hanem saját házban, saját ágyban alhatnak, iskolába járhatnak, és egyáltalán, a közösség hasznos tagjai lehetnek. Úgy gondoltam jó dolog lehet fénylakónak lenni. Egyszer megkérdeztem, mi miért nem vagyunk fénylakók. Úgy elvert, hogy soha többé nem kérdeztem tőle semmit.

...Aztán egyre ritkábban kellett részt vennem apám üzletében. Egyre ritkábban kérték a segítségünket... eleinte azt hittem, a védíj miatt. Ám később rájöttem, azzal sehol, senki sem foglalkozik, legkevésbé az apám. Egyszerűen csak... már nem adódott lehetőség használni engem.

Próbáltam szabadulni tőle, persze sikertelenül. Talán azért volt eleve sikertelenségre kárthatva szabadulásomra tett próbálkozásaim, mert mindig úgy kezdtem, hogy megpróbáltam az engedélyt kérni... amit persze rendre elutasított. Maradtam hát. Pedig az az idegen valami, amit azon az éjjelen megláttam a szemében... többször észrevettem benne azután. Ha az egyik emberét utasította rendre, vagy büntette meg, ha valaki becsapta... sokszor üzletelt Árnyéklakókkal, de nem szenvedhette, ha átverték. Szó mi szó, üzletfelei ismerték haragját, ezért csak nagyon ritkán próbálták átverni. A büntetés mindig kegyetlen volt... és végleges.

Húsz éves koromban történt először, hogy felbérelték, én megtettem minden tőlem telhetőt, de sikertelen maradtam. Ott ültem a tisztáson, és... egyedül maradtam. Nem jött elő.

Apám haragja nem ismert határokat. Meggyanúsított, hogy titokban összefeküdtem valakivel, emlegetett árnyéklakót, fénylakót, esküdözött, hogy kézre keríti azt a megrontót, és leveri rajta az összes ezután elvesztett üzleti lehetőségeit... nem tudta, hogy én Vitus után megfogadtam, hogy soha többé nem leszek szerelmes.

Végül hivatott egy bábát, aki megvizsgált, és kijelentette, hogy még érintetlen vagyok. Akkor némileg megnyugodott, és majdnem bocsánatot kért, majd arra a véleményre jutott, hogy a városban valaki a bolondját járatta a megbízónkkal.

De tanult az esetből; és a csodálkozó helyi lakatossal hegesztett egy erényövet. Nem nagyon volt kedvem felvenni, tiltakoztam, rúgkapáltam, de ő egyszerűen lefogott az embereivel, és rám zárta a szerkezetet. Bár mondhatnám, hogy a legkellemetlenebb ezután a pisilés volt az erényövben... De a megaláztatottság még szörnyűbbé tette az életem.

Apám emberei viszont nem nevettek rajtam. A szemükben félelmet, szánalmat... és tanácsalanságot láttam. Ez segített; úgy éreztem, mégsem vagyok teljesen egyedül. De hozzám szólni már csak Baldvin mert egyedül; a többiek rettegtek attól, hogy Premalum véletlenül úgy gondolja, túl közeli kapcsolatba léptek velem... ezért inkább elkerültek.

Húszonöt évesen ültem ki utoljára egy tisztásra apám parancsára, egy olyan városhoz közel, ahol láttak egyet a teremtmények közül. Bár gyűlöltem magam, és apámat is, de ez már nem az a lángoló érzélem volt, mi nagy tettekre sarkal; ez a beletörődöttség fájdalma volt.

Tavaszi volt, esteledett. Lány szellő simogatta a környező fák lombjait, körülöttem a selymes fű tótükröként hullámozott, apró virágocskák ringatóztak benne... és ekkor előlépett.

Gyönyörű, izmos testű, hófehér szőrű lény, szikrázó sörény, hihetetlen intelligenciáról árulkodó tekintet... termete meghaladja az általam ismert legnagyobb lovakét is, homlokán pedig egy legalább három láb hosszú, vékony, csavart szarv. Még az unikornisok közül is a legnagyobb, mit eddig láttam... és öltem.

...Apám ragaszkodott hozzá, hogy magam végezzek velük.

Azt mondta, ha a lény megéri más szagát is, akkor nem jön elő... viszont egy szűz lány illata ellenállhatatlan vonzerővel bír számukra. Egy unikornisszarv pedig hatalmas dollárhalmokat ér, mivel állítólag minden mérgezést megtisztít, legyen az egy fertőzőtő, vagy egy megmérgezett ember teste.

Az egyszerűen lassan előlépett a bokrok takarásából, és egyenesen felém indult. Eddig ugyanúgy viselkedett, mint az összes előző, nem sejtette, hogy egy hosszú pengéjű tőr lapul ruhám redői közt, amivel ahogy az ölembe hajtja a fejét, szíven szúrom. A szúrásnak tökéletesnek kell lennie, mivel ha nem múl ki azonnal, a szarvával felöklelhet... és akkor nem lenne több eladható unikornisszarva apámnak.

Megállt előttem, és nem mozdult. Vártam, hogy befejezze a mozdulatot, ahogy az összes eddigi tette; hogy mellém feküdjön, és az ölembe hajtja a fejét, ám nem tette. Feleltem a tekintetem, és a szemébe néztem... és ekkor megszólalt. A szája nem mozdott, szavait a fejemben hallottam, tisztán, érthetőn.

Té vagy hát az, aki kis híján végzett a fajtámmal. Aki magához csalogatott szinte mindenkit közülünk. – Hangja nem volt haragos, nem volt dühös. Végzetlenül szomorú volt, és nem tudtam eldönteni, magát, vagy engem sajnál inkább.

A tőr kihullott ujjaim közül.

– Nem tehettem mást! – védekeztem erőtlenül, egyszerűen nem foglalkozva a ténnyel, hogy ez a fenséges élőlény beszél. – Az apám...

Igen tudom – vágott közbe. – Mind tudjuk. A szabályok értelmében, eddig nem tehattunk semmit. De ennek itt és most véget kell vetnünk.

– Szabályok? Milyen szabályok?

Rémületem csak egy pillanatig tartott. Belenyugodtam, mire feltettem a következő kérdést.

– Meg fogsz ölni? Megbosszulod a fajtádat?

Azzal nem érne véget. Az apád előbb-utóbb találna valakit, akit rákényszeríthetne erre. Neked kell véget vetned ennek, különben én és fajtársaim végleg eltűnünk erről a világról... ahogy annyi más is eltűnt már. A Harcban sajnos az Árnyéklakók állnak nyeresre.

Már megint ez a furcsa kifejezés! Eddig azt hittem, apám örültsége, hogy bizonyos emberekre így hivatkozik, másokra meg Fénylakóként!

Aztán elmondta a teendőmet. Nem akartam megtenni, amit kért, de ő megnyugtatóan, hogy csak így történhet, sehogy más-hogy. Ha nem teszem meg, akkor soha nem fogok szabadulni, egész életemben a hozzá hasonlókat fogom ölni, és végül megérem azt, hogy az egész világ az Árnyéklakóké lesz... és én is azzá válok közben.

Végül bólintottam, majd felvettem a tőrt magam mellől, és szíven szúrta.

Aznapi este meglátogattam apámat a lakókocsijában az ő szájaival élve „kapitális méretű” unikornisszarvval, és pillanatnyi töprengés nélkül a szívébe mártottam. Egy lélegzetnyi időre kinyílt ugyan a szeme, valamit mondani akart, a csavart szarv felé kapott erőtlenül, de én erősen tartottam. Végül elernyedett a teste, karja pedig mellé hanyatlott.

Aztán a hófehér szarv vörösre színeződött, majd bordóra, apám szeme pedig felpattant... száját kitévte, és szörnyűséges üvöltés közepette, fekete füstfelhő tört elő torkából. A hang irreálisan hosszú ideig zengett, ahogy egy egészen eltűzött, ordító hánys hanghozhat, közben olyan mély félelem szállt meg, melyet soha addig, és azóta sem éreztem; majd a hang elhalt, a test pedig újra elernyedett...

Aztán kinyílt a lakókocsi ajtaja, és Baldvin lépett be, kezében vékony pengéjű tőrt tartva. Pár másodpercig csak nézte, ahogy a fekete füst utolsó foszlányai is elszivárognak a bútorok alatt, meg az ablak résein keresztül, majd oda lépett hozzám, és szorosan magához ölelt.

– Ne haragudj rám, amiért nem segitettem, de túlságosan öreg vagyok, és túlságosan gyenge... nem lett volna szabad hagynom, hogy mindezzel egyedül birkózz meg.

Fogalmam sem volt, mire számítsak az öregtől, de erre valóban nem számítottam.

– Ágnes, figyelj rám! Rengeteg mindent kellene még elmondanom neked... amit már rég meg kellett volna tennem. De sajnos erre most nincs idő, Premalum emberei hamarosan itt lesznek. Az Árnyéklakók megérik, ha a vezetőjük...

– Meghal?

– Nem. Ha távozni kényszerül. Nincs sok idő, a lény hamarosan visszatér, és ne legyenek illúzióid, az már nem az apád lesz.

– Nem értem, várj már egy kicsit. Ezt mégis hogy... mi volt ez a füst? Hogyhogy visszatér? Miről beszélsz, Baldwin apó?

– Mondom, hogy erre most nincs idő! Azonnal el kell tűnnöd! Ezt majd én elsimítom! Most menj, hagyd el a tábor, keress egy várost, és próbálj beolvadni!

– És mégis hová menjek? Majd utánam jössz? Elmondasz mindent?

– Nem tudhatom, hogy hová mész, hát nem érted? Ezek bármit kiszednek belőlem, ezért bármi, amit tudok rólad, az segíti őket...

– De... akkor hogyan fogsz megtalálni? – Éreztem, hogy sírás kezdű fojtogatni a torkom. Már nem érdekelt, hogy ez a hangon is hallatszik. – Hogyan találkozunk újra?

– Ágnes... Mi nem fogunk újra találkozni. Értsd meg, végleg el kell tűnnöd! Amit tettél... az nagyon bátor dolog volt, sok Fénylakót megmentettél. Bár hamarabb cselekedtem volna, hogy ne neked kelljen... de nem volt hozzá bátorságom.

– Hogy érted azt, hogy... – nyeltem egyet – ...hogy nem találkozunk?

– Úgy, hogy bármilyen nehéz is, mostantól magadra vagy utalva. Kerüld a feltűnést, és olvadj be. Idővel mindent megéretsz majd, ebben biztos vagyok. És most indulj!

n13

Figyelők

Styx volt a mentorom, tőle tanultam mindent. Hálás vagyok neki. „Lovagolni” is ő tanított – hogyan kell kiválasztani a megfelelő áldozatot, folyamatosan követni, aztán kivárni a megfelelő alkalmat, és... Ez mind nagy szakértelmet és rengeteg gyakorlást kíván, de aztán az élvezet kárpótol mindenért. Időnk – mint a tenger...

Szóval, először nehezen ment, de aztán egész jól belejöttem. Később szinte a szenvedélyemé vált.

Jól emlékszem a legelsőre, egy szerencsétlen, lóarcú ételfutár volt, akinek be tudtam hatolni az elméjébe, és át tudtam venni felette az irányítást. Mámorító érzés volt, ahogy kénytelen volt azt tenni, amire kényszerítettem. Mi minden szörnyűséget megcsináltattam vele, el sem hinnétek! Már az is csoda, hogy egyáltalán túlélte. Utána még sokáig ápolták az intenzíven, aztán hosszú ideig rehabilitációra szorult. Másnap a lapok is lehozták kis dorbézolásunkat, „véres ámokfutás” vagy valami ilyen hangzatos címmel. Az eredmény: hét halott, tizenöt súlyos sebesült. Jó pár ház és autó porig égett. Kezdesnek elment.

Sajnos a srác lelkét nem falhattam fel, mivel az nekünk, alantasoknak tiltott dolog, de nem számított, mert így is alaposan kiélvezhettem magam az emberek világában.

Ha egyszer bejutottunk valakibe, csak akkor távoztunk, amikor mi akartunk. Mutogathattak fészületet, bibliát, szórhatták

Alig volt időm apám nyakából leszakítani erényövem kulcsát, Baldwin kapkodva rángatott le a lakókocsiból. A többi jármű ajtaja most kezdett kinyílni, és egyre másra bújtak elő Premalum emberei. Kezdttem ráébredni, hogy apámat valószínűleg soha nem ismertem... ezek itt nem apám emberei, hanem egy sötét teremtményé, aki használta őt, ki tudja már mióta.

Baldvin szembefordult a közelgő férfiakkal, majd válla felett rám nézett.

– „Invisiblum!” – suttogta, majd egy olyan mozdulatot tett, mintha magot szórna a földre. Ezt aztán végkép nem értettem, de annyi azért feltűnt, hogy a közeledő emberek egy pillanatra megálltak, és bizonytalanul indultak el újra.

– Hová tűnt? Mit csináltál vele?

Nem vártam meg a fejleményeket. Háborgó érzelmekkel hátráltam, egyenesen apám kedvenc húsz éves Fordjához. Természetesen, mint mindig, most is benne volt a kulcs az indítóban.

Úgy hagytam el a tábor, hogy vissza se néztem. Fogalmam sem volt, hogy hová megyek, és hogy ott mihez fogok kezdeni, de háborgó érzelmeim nem is engedtek racionálisan gondolkodni. Ám ahogy távolodtam, egyre nyugodtabb lettem. Egyre kevésbé fájt a Baldvintól való elválás, és egyre nagyobb élvezettel gondoltam a szabadulásomra. Hamarosan úgy éreztem, teljesen felszabadultam, hogy oda mehetek, ahová csak akarok, és ott is boldogulni fogok... Bár volt egy halvány érzésem, hogy az a füstfelhő, mi egy életen át mérgezte apám lelkét, nem örül, hogy az unikornis-szarvval kiűztem a testéből, azért bíztam benne, hogy soha többé nem látom. A kesztyűtartóból elővettem egy térképet, és véletlenszerűen ráböktem egy városra. Igen, ez teljesen jó lesz, eléggé kieső hely, korábban még soha nem jártunk ott... Biztonságban leszek, talán még barátokat is szerzek. Bekapcsoltam a rádiót, rögvést felhangzott a Journey of the Sorcerer az Eagles-től. Magabiztosan léptem a gázpedálra. Irány Áldott Monogram!

a szenteltvizet, nem mentek vele semmire. Mint amikor az első világháborúban kardokkal próbálkoztak a harcokcsik ellen. Nevetséges volt, de azért szép tőlük, hogy segíteni akartak társaikon. Legalább megpróbálták, és minél kétségbeesettebben próbálkoztak, bevallom, én annál jobban élveztem.

Legutóbb Styx azt mondta, a tanítvány túlnőtt a mesterén. Ezt hatalmas dicséretnek vettem, mert Styxnél gonoszabb és kegyetlenebb lényt nem nagyon ismerek az univerzumban.

Hogy kicsoda Styx? Hogy kik vagyunk? Tulajdonképpen nem számít. Ne akarjátok tudni, másrészt, úgysem fognátok föl a primitív agyatokkal.

Elég legyen annyi, hogy régóta itt vagyunk és figyelünk beneteket. Csendben meglapulva a sötétben, az árnyékba húzódva, ahová kezdetleges szemetek már nem lát el. Mesterei vagyunk az álcázásnak, beleolvadunk a környezetbe. Nézték minket, de nem láttok. Megsúgom, néha annyira közel vagyunk, hogy ha akarnánk, meg tudnánk érinteni titeket. Érezzük a félelmeiteket és a szorongásaitokat. Különleges érzés, fenemód izgatottak leszünk tőle.

Ősidóktól fogva itt vagyunk a Földön, és még csak észre sem vettétek, mekkora veszélyben vagytok.

Csendben figyelünk, türelmesen várunk. Az idő nem számít, nekünk dolgozik. Várjuk a kínálkozó alkalmat.

Josh Ogren

Hinnye

Az ódon cserepek között átszűrődő fénysávok aranylóan csilantak meg a finom szállongó porban. Néha egy reccsenés, hirtelen motoszkálás, vagy valami egyéb halk, elhaló nesz törte meg a kísérteties csendet. A sűrű félhomályban egy porlepte alak kucorgott az oldalsó szelemen alatt. Homlokán verítékcseppek gyöngyöztek, arca kissé kipirult. Enyhén zihálva, igen rémülten és felettébb hitetlenkedve meredt a poros stukatúron előtte szétterülő papírosokra.

Az egész ott kezdődött, hogy Zebulon apát előző éjjel megéheztetett.

A kolostor lakói az esti ájtatosság végeztével rég nyugovóra tértek. Zebulon is lefeküdt, de hiába ismételtette magában, hogy a rozsos buci retelkek rendkívül tápláló vacsora, és hét óra után egyébként sem szabadna enni, korgó gyomra folyton visszafelcselt. Felsőhajtva elmormolt két miatyánkot vezeklésül hihetetlen falánksága miatt, és elindult még egy rozsos buciért. Mondjuk... szaftban mártózó, ragacsos körömpörkölttel, meg kovászos uborkával. Mert vannak ám ilyenek – az ebéd maradéka ott lapul a spájj nagyhűtőjében.

Óvatosan kikémlelt cellája ajtaján, majd végigsettenkedett a lány hortyogással eltelt, koromsötét folyosókon. Már majdnem a spájzhoz ért, amikor egy ócska, öreg lábtörlőben akkorát esett, hogy az egész rendház beleremegett.

Zebulon azonnal nyitotta is a száját, hogy méltó módon adjon hangot méltatlankodásának, ám eszébe jutott némasági fogadalma. Magában századszorra is feltette a szokásos kérdést: mi a francért kellett neki épp trappistának lenni, de nem volt ideje a tépelődésre.

A hirtelen zajra sorra nyíltak a kis cellák ajtajai. Mindenfelől szerzetesek sereglettek elő, hogy a felkapcsolt lámpa fényénél azután megcsodálhassák a spájj előtt épp feltápáskodó rendfőnöküket.

Másnap Döme atya megesküdtött rá a többieknek, hogy az apát úr némán mozgó ajkairól tisztán leolvasható volt a „akrvletbehgybsznmg”, de persze nem hittek neki.

Zebulon apáti méltósággal kihúzta magát, majd szigorúan végigmérte az őt riadtan végigmérő társaságot. Egy darabig azután így méregették egymást.

Később az apát elmutogatta, hogy ő épp éjjeli meditációs gyakorlatot tartott, de sajnos megbotlott ezen a rozoga vacakon, amit holnap az összes hasonlóval együtt lesznek szívések eltüntetni a folyosókról, másfelől éjfél elmúlt, igazán elmehetnek már a fenébe lefeküdni végre, ámen.

Másnap tehát a testvérek sorsot húztak, ahol szokás szerint Ubul atya húzta a rövidebbet. Összeszedett vagy tucatnyi kopott, deformált lábtörlőt és morgolódva megindult velük a hátsó udvarra.

A kolostor padlása hatalmas. Telis-tele van a hosszú évszázadok alatt felhalmozott mindenféle ódon limlommal. Ubul hóna alatt a lábtörlőkkel sóhajtva felnézett az emeletnyi magasságban hasadozó faajtóra, a nekitámasztott rozoga létrára, és a maradék kedve is elment az egészszől. Amolyan előlegként elmondott tíz hiszekegyet, és őszintén remélte, hogy ennyi elég lesz. Pontosan tudta, hogy valamiért hamarosan elkerülhetetlenül káromkodni fog.

Ubul egyébként is utálta már ezt a marhaságot az állandó hiszekegyezéssel... Jó, hát persze. Tudta ő jól, hogy nem kellene folyton káromkodni, de ha egyszer annyira jólesik. Meg egyébként is. Zebulon apát éjjelente a spájzot fosztogatja. Jákob testvér

titokban pálinkát főz, a Frigyesék meg délelőttönként üdvözlégy-alapon ultiznak a szemétdomb mögött. Ottomár atya lopja a sajtot, Menyhárt a seprűjével szokott táncolni, a Teofilék titokban a Boldog Lujza szobra mögött szoktak füttyikéset játszani, Edömér verebekre csúzlizik, Gerzson testvér lóversenyekre fogad, Rajmundék mindig beosonnak az apát úr szobájába disznóságokat nézni a kolostor egyetlen számítógépén, a Döme atya meg a faluban árulja a kerti veteményeket. Ugyan kérem, mintha ezekről nem tudna itt amúgy is mindenki...

Ubul legyintett, majd felszedegette a földre szóródott lábtörlőket (mínusz egy hiszekegy) és fél kézzel kapaszkodva, nagy nehezen felvonszolta magát a létrán. Várt egy picit, hogy szemei megszokják a gyenge, szűrt fényt, majd a felferődő porfelhőben betrappolt a sűrű félhomályba.

Mialatt tapogatózva téblábolt a mindenféle régi holmik között, a cserepek alá rekedt füledt meleg, a mindenütt ott lebegő finom por és az áporodott levegő megtette hatását. Ubul testvér hirtelen akkorát tüszentett, hogy megemelkedett tőle. A lendülettől az egyik oldalsó gerendába csapódott. Káromkodott egy kiadósat (mínusz három hiszekegy), és sajtó homlokával tovább botorkált.

Amikor elült a stukatúrból felpöffent újabb porfelhő, Ubul megállt körülnézni. A fullasztó melegben csak a vibráló sötét árnyak, derengő körvonalak tömkelege mindenütt. A jámbor testvér azzal nyugtatgatta magát, hogy ez csak egy padlás. Sőt, ha úgy vesszük, ez is megszentelt hely, tehát itt semmi baj nem érheti. Mégis valahogy nyugtalanító, baljóslatú egy hely, az már biztos. Az atyák nem ok nélkül kerülnek, ha csak lehetséges.

Hirtelen gyenge pörccogés riasztotta meg (mínusz egy hiszekegy).

Ubul óvatosan közelebb lépett egy halom horpadt kalapdobozhoz, így egészen közelről megtekinthette, amint egy népes egércsalád összepakol, és dühödt cincogással átköltözik egy távoli, rozzant kisszekevénybe. Elképedve bámult utánuk, ám a szürkéségen keresztül váratlanul egy vörösen izzó szempár villant rá. Ubult pillanat alatt kirázta a hideg. Keresztet vetett és remegő ajkakkal Szent Ozmószhoz fohászott, de a démoni jelenés erre sem kívánt megszűnni.

Az Idő szinte megállt.

A jámbor testvérnek lassan a fogai is vacogni kezdtek, mire a titokzatos rémség nagy szusszantás kíséretében végre eltűnt valahová.

Ubulon átfutott a szörnyű félelem: ide még a tíz hiszekegy is kevés lesz! Pláne, hogy a felét már el is használta.

Várt. Nyugtatgatta magát és igyekezett ütemesen, mélyen lélegezni. Ez sikerült is, mert orra telítődött a liszt finomságú porral. Akkorát tüszentett, hogy a lendülettől átbucskázott saját lábtörlőin, és egy oldalsó szelemen alatt heverő, kopott szőnyeg közé huppant (mínusz két hiszekegy).

Elképedve meredt maga elé. Amikor végre felnézett, kis híján frászt kapott a seggéből kilógó madzagján pont felette himbálódzó póktól. Rámeredt a hatalmas, szőrös nyolclábúra, amint ott lengedezik... jobbra... balra... jobbra... balra... Nyomott csend. Derengő félhomály. Tágra nyílt szemei kezdtek elnehezülni. Azok a halvány fénycsíkok. Füledt meleg. ...balra... jobbra... balra... Lassan végigtért a molyrágta szőnyegeken és csendesen horkolni kezdett.

A pók egy ideig kitaróan hintázott, de végül rájött, hogy itt mégsem lesz értelmes kapcsolatfelvétel. Elunta a dolgot, és elhúzta a madzagját valami használhatóbb társaságot keresni.

Ubult bágyadt félálmába valami furcsa érzés keveredett. Meggyőződése volt, hogy márpedig őt itt valaki figyeli. Óvatosan résnyire nyitotta a szemét, majd akkorát sikított, hogy a mellén üldögélő menyét egyszerre három irányba akart elindulni. Helyből dobott egy hátraszálltával kombinált tripla leszúrt Rittbergert, és kisebb epilepsziás rohamot kapva felrágatta magát a gerendára.

Az atya réműlettől tágra nyíló szemei pillanatok alatt tele lettek a zuhogó mocsokkal és pókhálóval. Ám ez igazán csekélység volt ahhoz a csupán ösztönösen érzékelt formátlan valamihez képest, ami vészes sebességgel közeledett a feje felé. Oldalt gördülve ijedten összeresztette a tompa puffanástól, majd a zizegő hosszas surrogástól.

A gejrírként felferődő por kavarogva fedett el mindent.

Ubul jó ideig moccani sem mert. Kiverte a hideg verejték. Dermetlen várta, mi vár még itt rá. Ezt eléggé hosszasan csinálta, ám az üledék poron kívül semmit nem tapasztalt. Nagyon lassan, óvatosan ellegyezgette a csillogó porködöt, és akkor meglátta.

Nagy, megfakult fólíáns volt, réges-rég tehette fel valaki arra a gerendára. A könyv most szétnyílván hevert Ubul lábainál. Pár lapja összegyűrődött, mellette szanaszét papírosok heverték.

Ubul felnézett, érkezik-e még valami, de más már nem jött. Keresztet vetett, Szent Ozmózis kegyeit kérte, majd reszkető kézzel behajtotta az öreg könyvet, hogy láthassa a címét. Nehezen silabizálta a betűket, de azután szája elé kapta a kezét, és néma döbbenettel meredt maga elé.

„Azon alsótulkosul elszármazott Ozmózis testvérünknek az ő jámbor példás életjéről, tsupa jót cselekedetiről, későbbben még azon bősziült üldözésiről, szintúgyan szorult és szomorúságos hányattatásiról majdan még szomorúságosb vértanuságának az mindeneket igenest akkuráttal lévő elbeszélésiről keservgő rímekbe fogott história, mellyet mindenkben levő pontosság mellett elbeszélé vala azon kegyes életű Jeromos Mester az Úrnak 1539ik esztendeliben”

Ubul testvér hitetlenkedve fogta az öreg irományt. Hálát rebegett. Fohászkozott. Imádkozott. Még könnyezett is kicsit – jó, azt főleg a portól. Ám mit sem törődött ő most holmi könnyekkel. Mit sem törődött ő azzal, mióta senyved már itt mindenféle rémségek között. Mit sem foglalkozott vele, hogy odakint aranyló ragyogással néha-néha elsötétül az ég. Persze, az tény: a sötét padláson honnan is tudhatta volna, hogy a korábbi tapasztalataiból tanuló, óvatosan felhőből felhőbe bujkáló Gábrriel Arkangyal az Úr határozott parancsára, immáron harmadszor is úton van hozzá az Üzenettel.

Ubul minderről nem tudott. Most talán nem is érdekelte volna az egész, mert íme – hát megtalálta!

Isten hűséges szolgálja, a kolostor semmi kis porszeme!

Ó! Ubul!

Jó, persze, a menyét is, de az nem számít.

Íme, hát itt az eredeti fólíáns. Nem is olyan rég még annyian, oly sokáig keresték. Felforgatták érte a könyvtárat, az egész rendházat pincétől a padlásig, de nem találták. Még itt, a riasztóan hatalmas, sötét padláson sem. Persze, Ubul nem tudhatta, hogy a padlásra beosztott Félix és Ottomár testvérek az első nap még tisztességgel áttúrtak, amit csak tudtak. A hét további napjait viszont épp ezeken a kopott szőnyegekben szunyókálták végig.

Mivel akkoriban nem találtak semmit, a kolostor szégyenszemre egy emlékezetből lekörmölt, hiányos irományt olvasgattott saját védőszentje életéről. A kis kápolnában persze ott díszel a szentté avatási okirat, és Döme atya mindenféle korabeli leírások alapján készített festménye Szent Ozmózistról, ami Ubult leginkább egy öreg, hajléktalan hippire emlékeztette. De most, hogy itt az eredeti leírás, már ezt is javítani lehet. Végre méltó helyére kerül minden az Úr és Szent Ozmózis legnagyobb dicsőségére!

Ubul ragyogott a boldogságtól – és az izzadságra tapadt kosztól.

Még mindig alig hitte, hogy ekkora szerencséje lett. Ezért biztosan dupla porciót fog kapni ezután a konyhán! Úgy emlegetik majd, mint Szerencsés Ubult, aki újra régi érdemeihez juttatta a rendházat. Háhááá, Szent Leilások, na, most mondjátok, hogy az Ozmózis történetek csak legendák meg kitalációk!

Legszívesebben azonnal nekifogott volna az olvasásnak, de a félhomályban alig látott valamit. Úgy döntött, megnézi, talál-e valami korabeli képet Ozmózistról. Egy ideig óvatosan lapozgatót, majd eszébe jutottak a szanaszét heverő papírok. Izgatottan felnyalábolta őket, és egy beszűrődő fénycsík alá húzódott velük. Bárcsak ne tette volna!

Rajzok voltak. Amolyan festmény-féle rajzok. Ubul lelkesen kezdett a bele a nézegetésbe, de az elégedett mosolyát rendkívül hamar megrökönyödés, majd döbbenet, végül páni félelem váltotta fel.

Ez... Ezek...

Gyorsan keresztet vetett, és fennhangon imádkozni kezdett. A kisszekrény egerei ezt már hangos cincogással kikérték maguknak, amitől Ubul még riadtabban és hangosabban folytatta a szolozsmát.

Pedig az első néhány, keze ügyébe akadt kép tetszett neki.

A juhász a pulival. Milyen helyes kutya... A betyár is érdekes volt. Ubul elnézegette a ruháit, a kilenclukú hidat, és azon ábrándozott, hogy heeej, ha Szent Ozmózisnak ilyen szép fokosa lett volna, na, akkor biztosan megvédi magát a pogányoktól! Azután a másik papíroson az a könyveket cipelő a hóban. Hmm, ennyi könyv... vajon hová viheti így szürkület tájt?

A jámbor testvér épp a következő képért nyúlt volna, amikor halk surrogást hallott a háta mögül. A következő pillanatban valami hozzáért a vállához, Ubul pedig eszelősen rázkódva eldobta magát. Sikoltozni sem mert, hátha az a ki tudja, miféle izé még ráugrik. Remegve feküdt, szíve hevesen kalapált, a rettegéstől ömlött róla a víz. Arcát a poros stukatúrba nyomva várakozott. A füle lassan csengeni kezdett, szinte hallotta, hogy zubog ereiben a vér. Olyan gyorsan még életében nem mondott el miatyánkot, mint most, és csak ismételte, folyton csak ismételte a végtelenségig.

Mivel jó ideig semmi nem ugrott a hátára, nem ette meg, nem mart bele és nem kezdte el marcangolni, lassan kezdett megnyugodni.

Hehe.

Ez egy padlás. Mi van a padláson? Egér, pók, menyét, mindenféle kosz, meg állatka. Ez sem lehetett más. Biztos, csak valami betévedt madár, vagy ilyesmi. Vinné el az... ja, nem. Semmi kedve nem volt megint feleslegesen szolozsmázni.

Lassan félrefordította a fejét, kiköpdöste a szájába ment port és felsandított. A halvány derengésben nem látott semmit, csak a mellette ismét szanaszét szóródott papírhalom. Óvatosan felült, minden neszre igyekezve odafigyelni. Össze is rezzent egy halk vinnyogás-félre az egyik gerenda felől. Kimeresztette a szemét és végre meglátta a denevért. Ó, hogy a ménkű csapna már ebbe is, pont most kellett idejönnie? Ráadásul megint káromkodott... Mindegy, majd egyben, ha lekerült innen.

Az átélt sokktól kissé remegve térdre tornáztta magát és a papírokért nyúlt, hogy egybe rakja őket. Az iszonyattól felnyögött – a legfelső képen egy fátyolos csontváz vigyorgott rá egy mocsárból. Ösztönösen arrébb lökte a borzasztó jelenést, ám helyette három villogó szemű gnóm bámulta valami szurdokban.

Ubul nyekkenni sem bírt. Hátradőlve belerúgott a rettentő piktormányokba, mire egy behavazott, hatalmas vérfarkas képe szállt a derengésből, egyenesen az arca felé.

Ez már sok volt. A szája teljesen kiszáradt, az irtózáttól maga elé kapta a kezét és elhessegette a papírlapot. Oldalt nyúlva fogódzóért tapogatott, hogy fel bírjon tápázkodni, de keze valami szőrös, keménybe akadt. Megmarkolva maga elé rántotta,

majd a hirtelen beazonosított döglött macskatetemet hatalmas ívben elhajította a félhomályba. Egyszerre akart ordítani, csuklani, káromkodni, imádkozni és nyöszörögni, így egy hang se jött ki a torkán.

Négykézláb, egyre sebesebben távolodott ettől az egész szörnyűségtől, és csak tolatott, tolatott tovább, azt sem bánva, hogy felborít valami dobozt, nagy csörömpöléssel átgázol egy törekeny akármin, hogy pofán rúgja a kíváncsian előkúszó menyétet... A felvert, hatalmas porban elképzelése sem volt, éppen merre tart. Ubult most kizárólag a menekülés érdekelt, amikor is lábai valami keménybe ütköztek, és a következő pillanatban elfogyott alóla a stukatúr.

A már egy ideje a hátsó kert felett várakozó Gábrriel Arkangyal majdnem levedlette a tollait az ijedtségtől, amikor csattanva kivágódott a padlásajtó, és a benti félhomályból óriási porfelhő,

majd egy felismerhetetlenül koszos, szörnyű sebességgel tolató Ubul atya került elő.

A következő kép azonban már valamivel ismerősebb volt. A csuha felakadt a létra szárán, a szerzetes átfordult és fejfelé kalimpálva csüngött a magasból. Gábrriel Arkangyal így tehát ismét szemügyre vehette Ubul atya sokat látott, foltozott glottnadrágját, amitől az arkangyal szeme rángatózni kezdett, és azonnal feladta tervét, hogy végre átadhassa már az Úr üzenetét.

Az aranyló villanás közben még látta, ahogy mindenünnen rémült szerzetesen rohannak Ubul segítségére, majd a kép halk hozsanna kíséretében eltűnt.

Gábrriel tüstént megjelent az Úr színe előtt, ám mindössze annyit tudott hirtelenjében kinyögni:

– Hinnye!

Erdős Sándor

Patika

Na szóval, úgy döntöttem, hogy nem megyek orvoshoz. A napok óta múlni nem akaró fejfájásom pedig okot adott volna rá, de ebben a vírusveszélyes helyzetben bejutni a körzeti orvoshoz nehezebb, mint a Fehér Házba.

Ezért a nap mint nap agyamat ostromló reklámok hatására inkább a patikába mentem, megkérdezni gyógyszerészemet.

Felvettem a kötelező maszkot a gázálc fölé, majd szorosra húzva magamon a vegyvédelmi felszerelés csatjait elindultam.

Kedves arcú hölgy fogadott, és mosolyogva kérdezte:

– Mit adhatok?

– Fejfájásra kellene valami gyógyszer – mondtam neki, és vártam a kín végéig jelentő csodaszert.

– Van ez a fehér, ez jó nagyon – mondta.

– Mellékhatások tekintetében? – jutott eszembe a reklámok ajánlása.

– Gyenge hasmenés.

– Arra esetleg tud valamit ajánlani? – kérdeztem meg, mert nem biztos, hogy jobb pelenkában grasszálni, mint fejfájással.

– Ezt a pirosat ajánlom, de gyenge szédülés előfordulhat mellékhatásként.

– Szédülésre esetleg valami? – kérdeztem már kissé ijedten.

– Ez a zöld remek rá – mosolygott.

– Mellékhatás?

– Csak gyenge fejfájás, semmi más.

Ez remek! Semmi más, csak fejfájás!

Megvettem hát a fehéret, a pirosat és a zölDET is hálatelt szívvel.

Hazaérve kiraktam a magyar zászló kétdimenziós képét a bogycékból, majd bevettem mindegyikből egyet.

Másnap reggel fájó fejjel néztem az asztalon a nemzeti színbe öltözött gyógyszereket, és hálás voltam a sorsnak, mert nem csináltam össze magam, és nem is szédültem.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Tudtad? A Lidércfény szerkesztősége már több, ingyenesen letölthető kötetet is készített.

A hazai sajtósságokat maximálisan megjeleltető, simagöröngyösi zombi apokalipszist bemutató két novellás-kötet itt érhető el:

<https://www.zombiapokalipszis.hu>

A tizedik és tizenegyedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy kötetet. A Világegyetem Vándorló Vámpírjai és Az utolsó döntés remek szórakozást, kikapcsolódást nyújt.

Tavaly októberben jelent meg szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának

1962 című mágikus realista kisregénye.

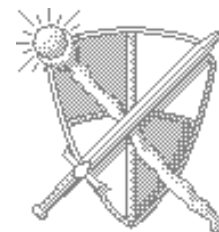
Ezek a kötetek innen tölthetők le:

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

bel corma

Démonvadász III.

Vénséges szobrok törött torzói ölelték körbe az apró teret, ahová megérkeztünk. Valaha, még az ősök álmodták márványba őket egy ember előtti, magasztosabb korban. Mesterek, kiknek csontjai ugyanolyan porrá váltak már, mint a forró, néma sivatag vörös homokja. Eltűntek a múlt sötétjében, ám náluk hatalmasabb erők – az idő és az elemek – folytatták munkájukat. Könnyörtelen kezük legömbölyítette a régvolt hősök nemes arcélét és megkoptatta a halovány dámák finom mosolyát.

A forráságtól vibráló levegőben végelethetetlen sivatag terpszkedett körülöttünk. A nyakamban lógó delejtűvel gyorsan meghatároztam az északi irányt. Leányékoltam a szememet, úgy fürkésztem a kékes párába fúló, sötét sávot a horizonton, de nem tudtam pontosan kivenni a részleteket. Tűnődve néztem Annabellát, ahogy óvatosan széthúzta vékony látcsövét – ez is az ősök keze munkáját dicsérte –, és az általam jelzett irányba kémlt. Mire végzett, arcán már kisimultak a bizonytalanság szülte ráncok. Elértette a tekintetemben csillogó kérdést, mert szó nélkül a kezembe nyomta a csiszolt lencséből álló szerkezetet.

Zölden derengő erdősáv hullámozott a távolban. A rengeteg közepén szürke márványból épült csonka gúla magasodott, melyet négy megkopott torony ölelt körbe. Még így az idő által megtörve is büszkén nyújtózkodtak a felhőtlen, sötétkéék ég felé. Olyanok voltak, akár a vagyoniukat veszített nemes kisasszonyok, akik velük született tartással viselték az élet megpróbáltatásait. Mintha csak tudatában lennének önnön fontosságuknak...

– Még ilyen távolságból is érzem a belőle áradó erőt... – Shaemus arcán megrándult egy izom, ahogy homlokát ráncolva összpontosított az asztrálsík rezgéseire.

– A démonét?

Pörölycsapásként ért a felismerés, hogy az ivadék ereje talán máris túlnőtt rajtunk.

– Nem... – Az érsek mosolyogva kivillantotta sárgás fogsorát. – Nyugodj meg, fiam! Csak a templomból áradó energiát érzékelem. Ösztönösen gyűjti magába a manát, mégis... úgy érzem, hogy tudatosan is működik. Nehéz elmagyarázni, de... Azt hiszem, hogy a tervezői által beléplántált programot hajtja végre.

– Veszélyes lehet ránk nézve?

– Nem hiszem, persze, teljesen biztos nem lehetek benne. Érdekes... Ha nem tudnám, hogy csak kő és szikla, akkor megesküdnék rá, hogy... kíváncsi ránk!

Annabella halkán nevetett.

– Én is kíváncsi vagyok rá, hogy miféle titkokat rejteget!

– Félnapi járóföldre lehet innen... Ha sietünk, akkor alkonyatra elérjük a várost övező erdőt.

– Frissítő séta a sivatagban... – dünnyögte az öreg borizú hangján. – Kell ennél jobb móka?

Kedvesem újra felnevetett, ezúttal gyöngyöző hangján. Végre én is megengedtem magamnak egy halovány mosolyt.

Felszedelőzködtünk és nekivágtunk az útnak.

A vérszínben halódó nap már a látóhatár felé hanyatlott, amikor elértük az oázis szélét. A közelben apró, tiszta vizű forrás

fakadt egy fehér mészkősziklából, így megfoghatkozott vízkészletünket is felfrissíthettük. Sietve száraz fát gyűjtöttünk és a szürkület már a pattogó tűz körül ülve ért minket. Száritott gyümölcsökből, kenyérből és sajtból álló vacsoránkat gyorsan elköltöttük.

Az érsek a közelben matatott és láttam, ahogy ébenfa botjával jókora, emberes sugarú kört rajzolt a tűz köré. A kör szélét cirkaalmas rúnakkal díszítette – talán tucatnyit számoltam össze belőlük –, majd szemét lehunyva egy ősi litánia igéit kezdte mormolni. Éreztem a megsűrűsödő energiát és láttam, ahogy a rúnák kékesfehér színben felizzottak. A kísérteties fényben Shaemus arca halálfóként derengett. Máskor vidám mosolya most inkább egy szörnyeteg vicssorgására emlékeztetett engem. Éreztem, hogy kedvesem közelebb fészkelte magát hozzám és finoman a vállára terítettem vastag köpenyemet.

– Arra kérek benneteket, hogy a saját érdekekben ne lépjete a körön kívülre!

Értetlen tekintetemet látva, megköszörülte a torkát és folytat-
ta:

– Tudjátok, sok könnyelmű kalandor próbálta már kifosztani Askendir eltemetett kincseskamráit, de... azt hiszem, hogy a város védelmezi magát velük szemben. A legtöbben meghaltak, az ő csontjaik porával már a sivatagi szél játszadozik, de a szellemük nemigen tudott továbblépni. Talán a túltengő energiáktól zavarodtak meg, vagy épp az tartja itt őket, nem tudom... A lényeg az, hogy félőrült lidércekként bolyonganak a város körül és magukkal ragadnak minden óvatlan lelket, aki a közelükbe merészkedik...

– De idebent biztonságban vagyunk, igaz? – A lány lány altja megremegett.

– Igen, leányom, emiatt ne aggódj!

Annabella szuszogása egyenletessé vált és éreztem, hogy engem is megkönyékez az álom édes kábulata. Láttam, hogy Shaemus a tüzet piszkálja egy bottal. Eszembe jutott valami...

– Mondd, kérdezhetek tőled valamit? Ha nem akarsz, akkor ne válaszolj rá...

– Az attól függ, hogy mire vagy kíváncsi! – dörmögte az érsek.

– Nem értem, hogy... miért tartasz ki a rend mellett? Tudod, hogy milyen bűnök száradnak a lelkükön, mégis...

– Nem harcolhatsz egyedül a világ ellen... Tartoznod kell valamihez, vagy... valakihez! – suttogta az öreg és jelentőségteljes pillantást vetett a lányra, majd rám. – Meg kell tanulnod bízni egy eszmében, vagy... egy szívednek kedves emberben!

– Egyszer régen, volt valaki, de... ő már meghalt. Részben az én hibámból és... azt hiszem, akkor veszítettem el a hitemet. Hogyan bízhatsz meg bárkiben is ezután?

– Újra... meg kell nyitnod a szívedet! Biztosan félsz, de... nem létezik más út! Te is tudod...

– Igen... – suttogtam és megdörzsöltem lüktető halántékomat. Leheveredtem a lány mellé és néztem a finom, békés arcvonásokat. Tudtam, hogy valami szépről álmodik.

Sokáig rágódtam még Shaemus szavain, mielőtt elnyomott az álom.

Jimmy Cartwright

AmaTŐRténét

Ez a történet részben arról a törőről szól, amellyel alattomos módon hátra döftek. Egy húsz centiméter hosszú, túhegyes pengéjű törrel az ember szívében esély sincs arra, hogy a Kaszással vitába szálljon. Mert hát ilyen esetben nyilván nem mondhatjuk azt neki, hogy:

– Tisztelt Halál Úr! Úgy gondolom, még nem jött el az én időm. Legyen oly kedves visszajönni akkor, ha már őszülő hajjal, hajlott háttal, ráncosan, vaksin, fogatlanul, görbe lábbal botorkálok keresztül a házon egy forró nyári éjjelen, mikor is a természet szavára hallgatva, pontosabban a sűrű vizezési ingernek engedve igyekszem az árnyékszék felé, ám közben feladja a szívem a szolgálatot, s amely dolgoknak a WC-kagylóban kellett volna landolniuk, szégyenszemre a nappaliban adom ki magamból a pizsama alsómba, miután hörögve összeestem.

Nem, egy húszcentis, túhegyes pengéjű törrel az ember szívében nem mond ilyeneket a Kaszásnak. Persze, ezen nincs is semmi meglepő. Az már sokkal meglepőbb, ami e különös, de mindenképpen váratlan találkozás után történt.

Szóval ott állok a nappali közepén ezzel a készséggel a hátamban, átdöfött szívvel, értetlenül. Nézem, ahogyan a testem elernyedve elterül, mint egy rongybaba. Mire felocsúdok, felfogom a helyzetet, hogy meghaltam, s eszembe jut megfordulni, hogy mégis ki tette velem ezt a szörnyűséget, már késő. Sehol senki. A házból se tűnt el semmi. „Haragos szomszéd? Eltévedt betörő? Pszichopata gyilkos? Bérgyilkos?” – futnak át agyamon a gondolatok arról, ki is lehetett az elkövető. Aztán megnézem jobban a tört, amely kiáll a hátamból. Új darab lehet, egyszerű kivitelű célfegyver, keskeny pengével. Reménykedem, hogy az esetet majd vizsgáló rendőrök találnak rajta ujjlenyomatot, vagy DNS-mintát. Már ha lesz, aki értesítse őket. Ugyanis egyedül élek... akarom mondani, éltem. „De szar egy helyzet baszki!” – ötlük belém a gondolat. Aztán eszembe jut bejárónőm, Etelka, aki minden reggel korán kezd nálam. Az első sokk után biztosan telefonál a rendőrségre. De majd csak holnap reggel. Szegény, már most sajnálom. El sem tudom képzelni azt a megrázkódtatást, amelyet kénytelen lesz átélni.

– Khm! – hallom a hátam mögül. Gyorsan megfordulok, hátha a gyilkos tért mégis vissza, és épp a torkát köszörüli. Ám az elem táruló látványra igazán nem számítottam. Egy kámszás, csuklyás köpenyt viselő, sötétségbe boruló arcú alak állt immár velem szembe, csontos, aszott kezében kaszát tartva. „Hát, ez nagyon rossz helyre jött mezőgazdasági munkát végezni!” – ez volt az első gondolatom.

– Látom, humoránál van, kedves Farkas úr! Már ha nem tévedek, ugyebár ön Farkas József... – inkább kérdés volt, mint kijelentés.

– Igen, így hívnak. Vagy még inkább hívtak.

– Helyes! Akkor lássunk is munkához. No nem a kaszáláshoz, bár, ha úgy tetszik, ez is egyfajta aratás.

– Tehát értem jött.

– Attól tartok, ez nem teljesen egyértelmű.

– Ezt hogy érti?

– Azt hiszem, a cím nem stimmel.

– A cím?

– Az. A cím. Mivel ugye ez itt a Nádas köz 21. Így van?

– Igen, ez itt a Nádas köz 21.

– De magát Farkas Józsefnek hívják.

– Mint azt az imént már tisztáztuk, igen, így hívnak.

– No, hát kérem ez itt a probléma. A vezetés jelezte, hogy egy Farkas József nevű illetőt vigyek ma ebben az időpontban Szent Péter elé. Ám az ott megadott cím Nádas utca 21. Még szerencse, hogy az ország, a megye, meg a város stimmel. Már legalábbis nagyon remélem – tartott elem baljával egy hivatalosnak tűnő iratot. Alaposan megnéztem, minden stimmel rajta, kivéve az, hogy a „köz” helyett „utcát” írtak.

– Igen, az említett anomáliától eltekintve minden más címadat stimmel. Sőt, ahogyan elnézem, minden egyéb személyes adat is... Bár itt csak születési évszámot látok, hónap, nap nincs feltüntetve.

– Mutassa csak! – kapta el előlem hirtelen az okiratot. – A rosseb verje ki! Valóban, az is hiányzik – bosszankodott. – Ebben a rohanó világban úgy látszik, már nálunk sem találni tisztességes munkaerőt. Mindig az a kapkodás, meg a folyosói pletyka... De mindegy is! Hiszen végül is van egy hullánk, jól láthatóan maga itt fekszik vérbe fagyva, egy jókora törrel a hátában. Tehát mégis jó helyre jöttem, még ha kicsit megkésve is. Fene a bürokratikus adminisztrációba...

– Mondja csak! – szakítottam félbe a mondandóját. – Nem lehetséges, hogy mégiscsak van itt valamiféle adminisztrációs félreértés? – próbálkoztam. – Hiszen engem ki és miért akart volna megölni? Nincs nekem egyetlen haragosom sem. Ráadásul, ahogy nézem, semmit sem vitt el a támadó.

– Mi is a maga foglalkozása? – kérdezte, miközben megemelte fejét, s hirtelen elővillant halványsárgán világító szempárja.

– Én kérem asztalos vagyok. Itt van a műhelyem a ház mögött.

– Szóval asztalos. Hát persze – böngészte a papirost –, a foglalkozást sem töltötték ki.

– Utánajárhatnánk, hogy végül is mi történt? – kérdeztem óvatosan.

– Meglehet, érdemes, valóban. Bár azt hiszem, a tényen, hogy magát hátulról ledöfték, ez mit sem változtat.

– Igen, attól tartok, ezen már nem lehet segíteni.

– No, fogja meg a kasza nyelét, s bemelegyünk a Központba.

Bár kissé bátortalanul, de eleget tettem a kérésnek. Megragadtam a kasza nyelét, és egy szempillantás alatt egy egészen más helyen találtam magam.

– Ez itt a Központ aulája – mondta a Kaszás. – Elengedheti a kasza nyelét, itt már nem lesz rá szükség.

Így is tettem, majd a köpenyes alak a falhoz lépett, tett néhány fura mozdulatot, minekutána a fal egy része elmozdult. Betette a kaszát egy erre kialakított állványra, majd hasonló furcsa mozdulatok kíséretében a faldarab visszacsúszott a helyére.

– Farkas úr, legyen szíves utánam fáradni! – kérte, miközben baljával hívogatóan intett. – Először a Panaszirodára megyünk, ahol elpanaszoljuk a kapott okirat hiányosságait. Ha ott végeztünk, a Nyomozóirodán teszünk bejelentést, miszerint feltehetően tévedés történt, s a Látnoki Hivatal vagy rossz címet, vagy rossz nevet adott meg. Ezután kérvényt nyújtunk be a Látnoki Hivatalhoz, melyben azt kérjük tőlük, hogy derítsék ki, ki volt az ön gyilkosa, miért tette, esetleg ki bízta meg őt a feladattal.

– Huh! És mindez mennyi időbe kerül?

– Ki tudja azt manapság megmondani? Annyi a papírmunka, meg a feldolgozandó ügy... Talán néhány év alatt kiderül.

– Bocsánat, jól hallottam? Néhány évet mondott?

– Ez optimista becslés volt, lehet pár évtized is...

– Mennyi? – kérdeztem félig sikoltva. – És én addig mit csináljak? Malmozzak?

– Ó, persze, el is felejtettem! Maguknál másképp telik az idő! Ezt csak itt mérjük ilyen távlatokban. Az ön valóságában a legrosszabb esetben is alig néhány óra telik el.

– Huh! Azért ez kissé megnyugtató. De...

– De?

– Most én is itt vagyok, tehát éveket, évtizedeket itt leszek mire az ügy végére járnak. Igaz?

– Tulajdonképpen...

– És mégis mi a fenét fogok én itt addig csinálni? Nem vinne vissza az ügyintézés után a saját valóságomba. Az a néhány óra mégiscsak hamarabb eltelik.

– Azt sajnos nem lehet. Tiltja a protokoll: akit egyszer idehozok, azt nem vihetem vissza. Különben is, sosem történt még ilyen. De ha végeztünk az ügyintézéssel, elkísérem a HHH-be.

– A... hová? – kérdeztem vissza értetlenül.

– Ó, elnézést. A Hasznos Időtöltések Hivatalába. Ott majd ajánlanak magának akár több hasznos időtöltést is arra az időre, amelyet itt kell töltenie.

– Remek, igazán remek! – mondtam szarkasztikusan.

– No jöjjön Farkas úr, tudjuk le a bürokrácia csavaros útjait mihamarabb! – ragadt karon.

Szerencsére az ügyintézés elég gyorsan ment. A Panaszirodán tudomásul vették, bemutatva a hiányos okiratot, hogy az eljárás így nem volt szakszerű, tehát a panasz, amivel éltünk, jogos. Az iratot lemásolták, majd a két tucat kitöltött, aláírt papirossal együtt átadták részünkre. Ezzel a paksamétával mehettünk tovább a Nyomozóirodába. Itt a szívélyes nyomozók tüzetesen átnézték a hiányos okiratot, meg az egyéb papírokat, és mindent helybenhagytak. Elrendeltek egy belső vizsgálatot a Látnoki Hivatalban, majd néhány újabb tucat papírt raktak elem aláírás céljából. Ezzel a kibővült paksamétával mentünk el a Látnoki Hivatalhoz. Itt már nem voltak velünk olyan szívélyesek – az egyik nyomozó már értesítette őket a közlő belső vizsgálatról –, de azért átvették

és tüzetesen átvizsgálták a hozott paksamétát. Ezt követően megkaptuk a kérvényt, amelyet teljes részletességgel kitöltöttünk, majd benyújtottunk.

– Akkor ezzel meg is volnánk! – sóhajtott egyet kísérőm, miután kiléptünk a Látnoki Hivatal kapuján, s az nagyot döndülve becsapódott mögöttünk. – Most már nincs is más hátra, minthogy elmenjünk a HHH-be, és türelmesen kivárjuk az ügy végét. Illetve csak maga, mert nekem még számos dolgom van, egy csomó lemaradást is „be kell hoznom”.

– Menjünk... – sóhajtottam kedvetlenül.

A HHH-ben azonban kellemes meglepetés várt. A hivatal dolgozói életvidám, kedves emberek voltak, és számos érdekes, de mindazonáltal hasznos elfoglaltságot kínáltak számomra. Én mégis maradtam a kapufánál, vagy ha jobban tetszik, a szakmámnál, miután kiderült, hogy szakemberhiányban szenvednek, és nem győzik a különböző javításokat elvégezni a régi bútorokon, valamint az igények szerint újakat készíteni. Miután aláírtuk a szerződést, gyorsan ki is utaltak nekem az Asztalosműhely közelében egy szép kis szolgálati lakást.

Így a következő húsz évet az Asztalosműhelyben töltöttem el, s mikor megkaptam az értesítést, hogy az ügyem megoldódott, a kollégák bizony sajnálták, hogy ott hagyom őket. Valahol már én is hozzászórtam az ottani élethez, ráadásul egyszerű asztalosból műhelyfőnök lettem az évek során. Ezt annak köszönhettem, hogy számos jobbító javaslatot nyújtottam be a munkafolyamatok korszerűsítésére és ésszerűsítésére, miáltal az emberhiány ellenére is pár év alatt sikerült behozni a lemaradást, utána pedig minden munkát alig néhány nap alatt el tudtunk végezni. A megszokás azonban nem jelentette azt, hogy meg is szerettem az ottani létet. Örültem az értesítésnek az ügyem kapcsán, így a megadott időpontra meg is jelentem a Látnoki Hivatalban.

– Tisztelt Farkas úr! Engedje meg, hogy személyesen kérjek elnézést a súlyos hibáktól hemzseggő ügye okán. Mint azt a Nyomozóiroda munkatársai kiderítették, a probléma oka az volt, hogy a Látnoki Hivatal túlterheltsége miatt fáradtak voltak a kollégáink, és bizonyos részleteket csak homályosan láttak, így ezeket képtelenek voltak dokumentálni. Mindenesetre az ügye megoldódott, legyen kedves a Nyomozóirodába elfáradni ezen aktacso-maggal, amelyben minden bizonyíték benne található. Ott fogják önnek részletesen elmondani, mi is történt pontosan, s mi az ügy korrekt megoldása.

Miután kifejeztem sajnálatomat a túlterheltségük miatt, és elfogadtam a Hivatalvezető bocsánatkérését, rögtön át is mentem a Nyomozóirodába.

– Üdvözlöm Farkas úr! Foglaljon helyet! – fogadott szívélyesen a Nyomozóiroda vezetője. – Nos, kusza egy ügy volt ez a magáé, annyi bizonyos. Mint azt már tudja, a Látnoki Hivatal túlterheltségéből kifolyólag fáradt munkatársai bizonyos részleteket nem tudtak dokumentálni az esetből. Ám ez nem csak az ő hibájuk, hiszen az ön valóságában is számos félreértés adódott. Az történt ugyanis, hogy K. Rambókettő Elemér, büntetett előéletű roma fiatalember, drog hatása alatt állt, amikor L. Tvájlajt István, büntetett előéletű roma fiatalember információkkal látta el az ügyben, hogy a maffiahálózatuk terjeszkedése érdekében kit kell eltenni láb alól. K. Rambókettő Elemér rossz szul jegyezte meg mind a címet, mind a nevet. Mint azt

kiderítettük, Farkas Gettókirály József büntetett előéletű roma állampolgárt kellett volna leszúrnia a Nádas utca 21. szám alatti otthonában. A Látnoki Hivatal munkatársait bizonyára ez a kábítószeres állapot is befolyásolta a pontos információk megszerzésében. Mindazonáltal nagyon sajnáljuk az esetet, ám szerencsére a Felső Vezetés elfogadta javaslatunkat – kiváltképp, hogy oly kiválóan teljesített az Asztalosműhelyben. Ez a javaslat a következő volt: az ön életére törő K. Rambókettő Elemért csúnya, súlyos, halálos baleset fogja érni, miközben önhöz igyekszik. Így tehát ön lényegében életben marad, s ezen időszaktól természetesen semmire nem emlékszik majd. Az ön élete zavartalanul folytatódik attól a ponttól kezdve, hogy előzőleg meghalt. Már ha ez önnek is megfelel. Így helyreáll az ön valóságának rendje is.

– Azt hiszem, ez jó lesz így – mondtam. – Köszönöm!

– Akkor már csak egy kis papírmunka van hátra. A kolégáim megmutatják, mit és hol kell aláírnia, illetve mely iratokat kell elvinnie a Panaszirodába, hogy az ügyet teljes egészében lezárhassuk.

– Rendben van. A viszontlátásra! – csúszott ki a számon automatikusan, bár ezt a legkevésbé sem szerettem volna.

Miután a Panaszirodában is végeztem, az ajtó előtt már ott állt a Kaszás.

– Üdvözlöm Farkas úr! Hallom, lezárult és megoldódott az ügye! Különös eset ez a magáé hallja-e? Soha nem fordult még elő ilyen fatális véletlen, mondhatni, hogy ez egy amatőr módon végzett munka. Én aztán csak tudom, itt vagyok a kezdetektől. Érezze magát megtisztelve, hogy ön az első, aki ilyen körülmények ellenére visszatérhet a nyugodt, megszokott életéhez. Csak azt sajnálom, hogy a következő találkozásunkkor nem emlékszik majd rám. Na jöjjön! Menjünk! Már vár a Központ aulája.

Mintha csak tegnap lett volna, hogy láttam, miként teszi el a kaszáját, s egészen jól fel tudtam idézni a mozdulatokat, amelyekkel ismét kinyitotta, majd becsukta a falrészt. Hozzám lépett, megfogtam a kasza nyelét, s egy szempillantás alatt a nappalimban találtam magam, amint az éjjeli félhomályban a mellékhelyiség felé botorkálok. Közel ötven évesen már nem kell csodálkozni azon, hogy éjjel többször is felébreszt a sűrű vizezési inger.

Felsőhajtottam, azon sajnálkozva, hogy milyen rég nem kellett ilyesmivel foglalkoznom.

– Hohó! Nocsak, nocsak! Azt a mindenségit! De hát én emlékszem arra, mi is történt ezelőtt. Emlékszem a hátamba döfött törre, a Kaszásra, az összes bürokratikus túlvilági hivatalra, a húsz év munkára az Asztalosműhelyben anélkül, hogy egy percet is öregedtem volna... Micsoda

amatőr banda! Azt ígérték, nem emlékszem majd semmire! – mondtam magam elé félhangosan.

Végülis elvégeztem a dolgomat – ha kissé nehézkesen is –, majd visszaindultam a hálószobába. Ismét csak a nappali közepén jártam, amikor a nyitott ablakon keresztül egy hatalmas csattanást, fékcsikorgást hallottam. Gyorsan felkaptam a mobilomat, és kiszaladtam az utcára, hogy megnézzem, mi történt. Az úton keresztbe, a ház előtt egy jókora autó ácsorgott, sofőrje halálra váltan nézte a kocs mellett vérbe fagyott fiatalembert.

– Egyszer csak valahogy, hirtelen elém került... – kezdett bele, mikor észrevett. – Nem... nem tehetek róla...

Odasétáltam a földön fekvőhöz, hátha még él, és meg lehet menteni. Fölé hajoltam, igyekeztem kitapogatni a pulzusát. Halványan, de még érezhető volt. Kinyitotta a szemét, rám nézett.

– Farkas úr? – kérdezte elhaló hangon.

A meglepetéstől automatikusan válaszoltam.

– Igen.

Utolsó erejével döfött szíven egy hosszú, keskeny pengéjű, tűhegyes törrel. Azonnal meghaltam.

– Hogyazajóédes... – kezdtem bele, mikor valaki megkocogtatta hátulról a vállamat.

– Elnézést Farkas úr...

Oda se kellett nézzek, hogy tudjam, a Kaszás áll fölöttem.

– Mi a jó bűdös francot csinálnak maguk odaát? – szegeztem neki a kérdést, miközben felálltam és felé fordultam. – Nem arról volt szó, elsimították az ügyet? Hogy nem lesz gond? Ennek nem így kellett volna történnie! Amatőrök!

– Tehát, amint azt mondani szerettem volna, tisztelt Farkas úr, úgy tűnik, ismét egy kisebb gubanc adódott...

– Kisebb gubanc? Megint engem szúrtak le ahelyett a maffiózó helyett! Maga balfék! Amatőr balfék!

– Ne aggódjon Farkas úr, most gyorsan orvosoljuk a helyzetet. Csak fogja meg a kasza nyelét...

Újabb tíz év az Asztalosműhelyben. Újabb bürokratikus procedúrák a túlvilági hivatalokban. Majd végül újra itt-hon a sűrű vizezési ingeremmel, a félhomályos nappalin átbötközve a mellékhelyiségbe. Újra autózúgás, halálos csattanás, fékcsikorgás, csend. Csak az alig hallható csoszogásom töri meg. Végre megkönnyebbültem. Visszafeküdtem a jó puha ágyamba. Hiába nem telt itt el szinte semmi idő, azért jó volt végre harminc év után újra a saját ágyamban nyugodtan álomra hajtani a fejem.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múlttól és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálisá ez a mágikus-realista alkotás.

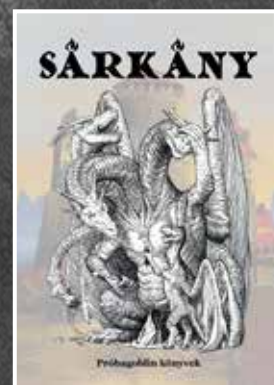
A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

A Próbagoblin Könyvek sorozat legújabb kötete: Sárkány

Sárkány sokféle van. Kicsi, nagy, közepes, zöld, piros, fekete, tűzokádó, savköpő, jégfúvó, nyugati és keleti. Meg aztán van a modern kori házisárkány. Sőt! Ebben a kötetben olyan sárkányok is vannak, amelyeket eddig elképzelni sem tudunk, vagy egyszerűen nem is mertünk – vagy nem ismertünk. Igaz, az eddig lejegyzett sárkány-ember kapcsolatokból kiindulva talán az a legjobb, ha egyetlen sárkányt sem ismerünk – biztos, ami hőtziher! Hiszen az egyik epizódban még Süsü is rettentő volt! Viszont, ha csak sárkányokról szóló történeteket szeretnénk olvasni, arra ez a kötet kiválóan alkalmas, mondhatni éppen erre találták ki! Mit is lehetne még erről a nagyszerű kötetről elmondani? Azt említettem már, hogy az összes benne olvasható alkotás sárkányról szól? Ez fontos

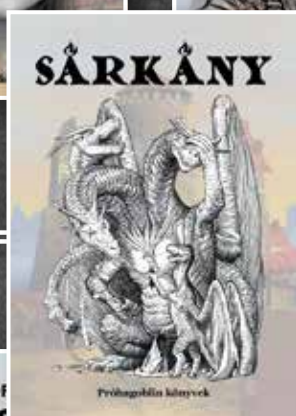
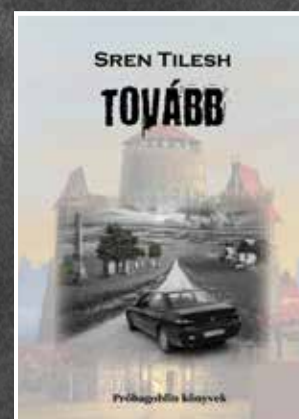
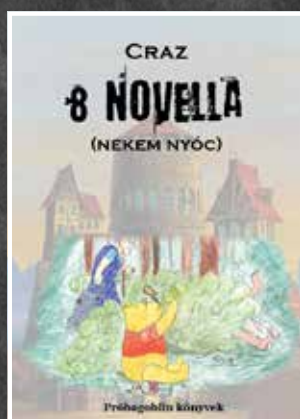
információ, mert, ha valaki nem szereti a sárkányokról szóló történeteket, akkor a részükre kevésbé tudom ajánlani. Persze őket sem zárnám ki a potenciális olvasók táborából, hiszen sosem lehet tudni; mi van, ha épp ezen kötet olvasása során kedvelik meg mégis a sárkányos történeteket? A lényeg tehát, hogy új antológiával jelentkezett a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház csapata, amelyben huszonhat alkotó remekbe szabott írása olvasható.

A kötet ingyenesen, több elektronikus formátumban is letölthető innen:

<https://www.facebook.com/groups/300995721300756/files>

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Jimmy Cartwright

The Matrix Resurrections

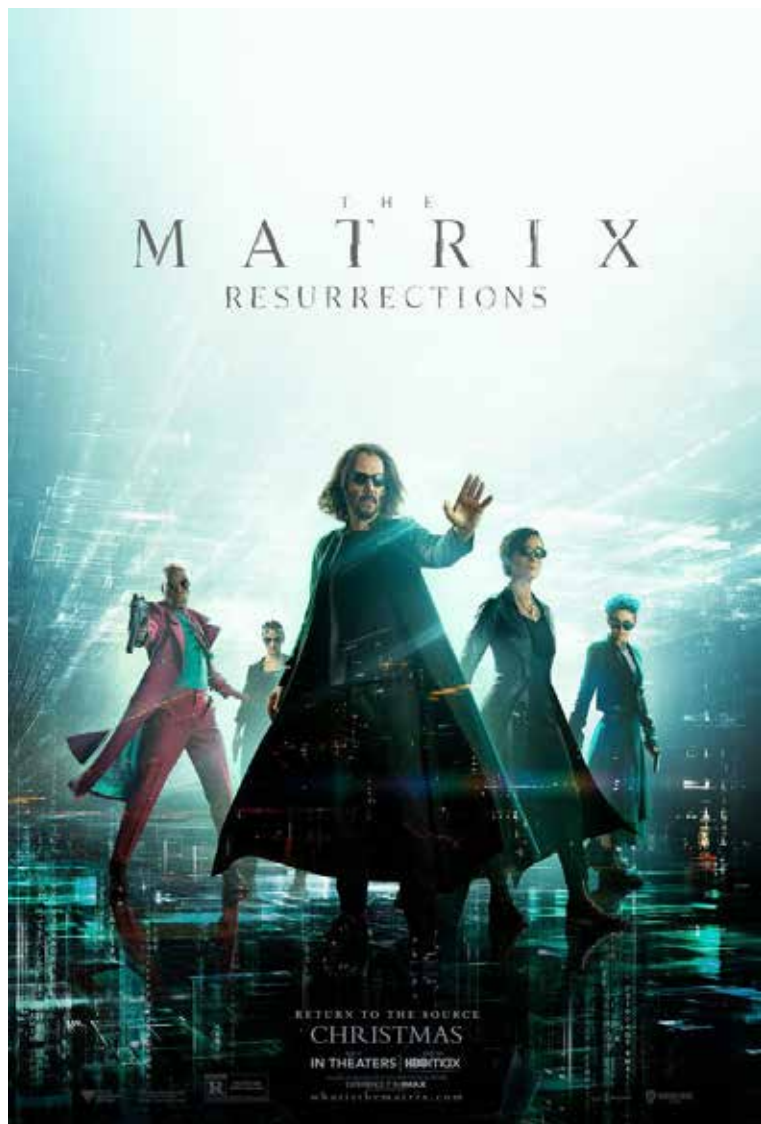
Huszonkét évvel ezelőtt, 1999 novemberében, amikor beültem a mi kisvárosi mozinkba (ahová a filmek általában három hónap késéssel érkeztek meg a magyarországi premier után), hogy megnézzem a Mátrix című filmet, még nem tudtam, hogy az életem gyökeresen megváltozik. De ha az nem is változott meg, a gondolkodásmódomon, világlátásomon rengeteget változtatott. Ez volt az a film, amire többször is elmentem moziba. Soha, egyetlen másikat nem néztem meg ott egynél többször. Ez nekem huszonévesen olyan volt, mint 1979-ben több ismerősömmel a Star Wars.

A Mátrix teljesen bevonzott, egy időre talán még a rabjává is váltam. Komoly filozófiai mélységeket véltem benne felfedezni a nyilvánvaló társadalomkritika mellett. Később sikerült eredeti DVD-n megszerezni, amit persze szintén többször lepörgettem, néha csak úgy, amikor volt épp annyi szabadidőm. Négy évvel később, amikor tudomást szereztem róla, hogy készült egy animációs sorozat Animatrix címmel, természetesen azt is beszereztem, és újabb rétegeit ismertem meg a világnak. Ugyanebben az évben, 2003-ban jött ki a második és harmadik rész, amivel már nem voltam teljesen elégedett. Inkább akciófilmnek könyveltem el, csipetnyi mondanivalóval. Túl jól sikerült az első rész, hogy azt hasonló volumennel folytatni lehessen – gondoltam akkor, és azóta is.

Most pedig megjelent a negyedik rész, amire igazából senki sem számított. És talán jobb is lett volna annyiban hagyni a három részzel és az Animatrix-al.

A Mátrix: Feltámadások nagy várakozást keltett a rajongókban. Hittük, vagy talán inkább csak reméltük, hogy átélhetjük ugyanazt az élményt, amit huszonkét évvel ezelőtt. Mégis, amikor elkezdtem nézni, és pörögtek az első képkockák, a kellemes, de azért nem átütő nosztalgiafaktor mellé odakúszott egy másik érzés is. Valami olyan érzés, ami a Star Wars VII esetében: én ezt már láttam. Igen, baromi jó volt az első jelenetsor, és a csodálatos zenével együtt visszahozta arra az időre az első film megtekintése során átélt érzéseket, de mivel természetesen az alkotók nyilván nem egy újraforgatást terveztek, ezért jöttek az apró változások a narratívában, a kamerabeállításokban, és szépen, fokozatosan megérkezett a negyedik rész világába.

Ez a világ pedig bizony mondhatjuk, hogy alapjaiban semmit nem változott. A két fő ellenfél, az emberek és a gépek néhány kisebb csoportja továbbra is azért küzd, hogy a maga oldalára állítsa a Mátrixban élő embereket. Lehet tippelni, ki a sikeresebb. Persze az ember küzd, még akkor is, ha a célja elérhetetlen. Így van ezzel Bugs és csapata is, akik arra tették fel az életüket, hogy embereket szabadítsanak fel a Mátrix fogsága alól, de nem

igazán sikeresek. Közöttük nincs olyan karizmatikus személy, mint Morpheus. Aztán belefutnak a film elején látott eseményekbe, és a szerencsésük nagy fordulatot vesz.

Mivel friss még a film, és bizonyára sokan nem látták, többet nem is mondanék a történetről. Arról viszont említést tennék néhány mondatban, hogy úgy általában hogyan értékelem.

Titkon többet vártam tőle, bár okulhattam volna a második és harmadik részből. Nagyjából ugyanis azok szintjén mozog ez a negyedik rész is; egy látványos akciófilm. Van némi filozófiai mondanivalója ugyan, és azért ezen is el lehet több helyen gondolkodni azon, hogy melyik szereplő mit mondott éppen, de ilyen szinten ez sem közelíti meg az etalon első részt. A fő antagonistá kisse a harmadik rész The Architect-jére hasonlít, viszi a hátán a gépek által képviselt eszmét, és talán több érdeme van, mint a harmadik rész szószólójának. Szóval ismét bebizonyosodott számomra, hogy nem lehet már mit és többet mondani annál, mint ami az első részben elhangzott. Persze lehet a korhoz illeszteni, finomítani, itt-ott csiszolni rajta, de a lényegét már elmondták 1999-ben.

A színészi játékról

Az ilyen stílusú filmekhez képest véleményem szerint a színészi játék rendben volt. Nyilván nem volt kiemelkedő, és persze voltak kevésbé jól eljátszott szereplők, de azért a csúcskategóriás színészek hitelesen hozták az általuk megformált karaktereket. Szóval különösebb gondom ezzel nem volt.

Inkább az tűnt fel utólag, a film megtekintése után pár nappal, hogy egy csomó karakterre nem emlékszem. Úgy értem, hogy előttem van több jelenet, amiben szerepelt, látom magam előtt a kinézetét, de nem tudom felidézni a nevét, vagy valamely jellemvonását. Ők csak úgy ott voltak. Még Bugs nevét is meg kellett nézmem a cikk írása közben, pedig ő elég sokat, és elég jól szerepelt. (Persze, ez már lehet az én hibám is.) De talán az első rész karaktereire is csak azért emlékszem, mert számos alkalommal újránéztem. Mondjuk Mouse, Apoc, Tank, Switch, Dozer vagy épp Cypher már elsőre is sokkal jobban megmaradtak...

Látványvilág

A Mátrix nem lenne a Mátrix, ha nem rendelkezne elképesztő látványvilággal. Ezt az alapvetést a negyedik rész alkotói is osztják. Fantasztikus a képi világ, és bár a Mátrixon belüli események tulajdonképpen többnyire csak egy szimpla nagyvárosi szettet mutatnak, azért időnként belekerül némi furcsaság ide-oda. És szerencsére a legtöbb dolog azért továbbra is úgy működik, ahogyan az első három részben.

A robotok világa, ami gyakorlatilag az elpusztult földfelszín, részemről szintén nem hagy kívánnivalót maga után. Rádobni ugyan nemigen tudtak az eddigieken felül, hacsak nem minőségben, de az elvárt színvonal és hatás megvolt.

Az emberek városa Io látványvilága új volt, és lellem rajta, ellátogatnék oda. Tennék egy kellemes kirándulást egy ilyen földalatti, égbolttal, de legalábbis felhőzettel rendelkező helyre.

A trükkök, VFX-ek az egész film során a helyükön voltak, nem éreztem egyet sem nem odavalónak, vagy kilógónak. A Bullet time újraértelmezése ugyan kissé meglepett, de érdekes lehetőséget teremtett a jelenetekben belül, amit bizony nem csak a készítőik, de a karakterek is kihasználtak.

Zene

Talán ez volt az első rész másik alappillére. A mai napig a késői cyberpunk alpműveinek tekintem a soundtracket, de maga a filmzene is meghatározó. A filmzene célja nem csak az

aláfestés, hanem a hangulatteremtés is, amit pedig Johnny Klimek és Tom Tykwer csodálatosan megvalósít. A negyedik részben felhangzó dallamok erősen építenek az első rész filmzenéjére, ami meglátásom szerint jót tesz az atmoszférának, és igen kellemes nosztalgikus élményt adnak.

A történet

Nem akarok spoilerezni, így egy kicsit most nehéz a dolgom, hogy úgy írjak a történetről, hogy ne lőjek le előre semmit. Amit tudni lehet a fent leírtakból, illetve a trailerekből is: az emberek nagy része még mindig a Mátrixban él, egy kis csoport küzd csak azért, hogy felszabadítsa őket. Ez a kis csoport azonban szerencsés módon megtalálja a Mátrixban élő Thomas A. Andersont (vagyis magát Neo-t), aki azonban nincs tudatában annak, hogy visszakerült ide. Viszont titkon vonzódik egy kétgyermekes családanyához, akit egy kávézóban szokott megfigyelni. Az események aztán különös fordulatot vesznek... jaj, de vicces vagyok! Szóval persze, jön a csavar, a célok és miértek felfedése, majd a végkifejlet. Összességében részemről rendben van a sztori, első megtekintésre is megértettem az antagonista szándékait, amik azonban végül oda vezettek, hogy ez a történet létrejött. Jelentősen egyszerűbb, mint az első rész, de, mint fentebb már említettem, nagyjából a második-harmadik szintjén van a történetben is.

Zárszó

Egyelőre gondolkodom, hogy valóban érdemes volt-e leforgatni ezt a negyedik részt. Ugyan bővítette és árnyalta a világot, de összességében újat nem adott. Láthattunk néhány technológiai újítást, számos szépen kivitelezett jelenetet, a nosztalgiára építő jelenetsorokat, pár fura humort, és mindent, aminek egy Matrix filmben lennie kell. Azonban alapvetően nem adott újat. Mégsem tudom azonban azt mondani, hogy nem élveztem a megtekintését, hogy nem röppent el az a két és fél óra. Végül is egynek elmegy. Kedvencem biztosan nem lesz, és kíváncsi leszek a kritikákra (eddig még szándékoltan nem olvastam egyet sem, hogy ne befolyásoljon a saját véleményem kialakításában). Azt azért talán kijelenthetem, hogy a Mátrix kedvelői is nyugodt szívvel megnézhetik, rontani nem fog az előző filmek megítélésén, legfeljebb ez nem nyeri el a tetszésüket.

edwardhooper

Ködbebújt

Látom a Napot,
 Belenézni oly nehéz,
 Fájdalom járja át lelkem,
 Távolban harangok zúgnak,
 Csendben lépdél az Idő,
 Távolban a régmúlt,
 S ködbe réved a jövő.

edwardhooper

Sárkánytánc

A föld adta, az ég elvette,
 Szélsodorta fellegekben
 Örvénylett az izzó hamu,
 Lángorkánként suhant
 A város felett.
 Sikítás hallatszott,
 S nyomukban nem maradt
 Más,
 Csak a halál korma,
 A pincékben
 Az olvadt diada

angyalka146

Számolom a csillagokat

Számolom a végtelent.
 Lassan haladok, egyesével
 veszem sorra a csillagokat.

Tűnődöm a különbözőségeken:
 a zsenialitás egyszerűségén,
 a téboly sokszínűségén.

Kavarognak a változékony
 formák elmém tengerében.
 A lélek óceánjába süllyed,
 ami fáj.

Szeretni fáj. Érezni élet.
 A szenvedés végtelen.
 A végtelen csillag.

Számolom a csillagokat.

Mortelhun

Rúzsfoltos

Utánad fordulok.
 Rúzsfoltos poharad itt maradt,
 Mint hazugsággal teli,
 Nyáláztatta őszi éjszaka.
 Szememhez emelem, vizsgálom.
 Távozó alakod benne olyan, mint a lelked.
 Elmosódott hazugság
 A magány kies vonatán.

Erdős Sándor

Láttam a révészt

Lábujjhegyen jött át a hídon,
 rám nézett színtelen szemével.
 Hangtalan jöttek szavak számon,
 csak felém biccentett fejével.

Hideg volt, mint fagyos téli szél,
 halál vont köré bús aurát.
 Éreztem, ha most hozzám beszél,
 megnyitja túlvilág kapuját.

Hangtalanul ment el mellettem,
 szó nem hagyta el merev száját,
 tudtam, ha rám néz, hát elvesztem,
 de a halál nem küldött számlát.

Jimmy Cartwright

Ecce vót egy Traktor

Ecce vót egy Traktor,
 Főkeet reggee hatkor.

Ecce vót egy Traktor,
 Szántott éjjel-nappal.

Ecce vót egy Traktor,
 Pistabájé vót valamikor.

Ecce vót egy Traktor,
 Mosmá Józsiabájé.

Ecce vót egy Traktor,
 Jó doga vót akkor.

Ecce vót egy Traktor,
 Kereke vót míg szét nem lopták.

jocker

Őszi haiku csokor 1.

Eredeti Basho-féle stílusban...

Szellő se mozdul,
Fán fakult levélke lóg.
Hervadó élet.

*

Halálát sírják
Tarka-virágos rétek.
Kókadt pipacsok.

*

Lombhullatóként
Fák növelik az avart.
Puha lépések.

*

Költöző madár
Jegyet vált és szárnyra kél.
Itten hideg lesz.

*

Kutya bundája
Elkezd megvastagodni.
Melegen-tartó.

*

Nap nem süt már úgy,
Mint kinn a réten régen.
Minek napernyő.

*

Úgy átváltoznak
Levelek. Színesednek.
Ezerféle szín.

*

Ritkás levelek
Kontúrja földön. Árnyak.
Harmat fölszárad.

*

Eső jön széllel,
Mi kerget falevelet.
Sárosak utak.

*

Szélpapa zenél
Villanydrót-gitár húron.
A hűvöst söpri.

*

Szárnyait meleg
Már hóna alá csapta.
Hűvös hajnalok.

*

Fenyő ágai
Csak lengedeznek zölden.
Sok a pókháló!

*

Szikrázik a fény,
Húlt avar borít földet.
Térdre esik táj.

*

A melengető
Nap sugara már bágyadt.
Érzett lehűlés.

*

Nap, koraesti
Fák bíbor ékessége.
Száradt levelek.

*

Könnyű szél markol
Őszibarackfa ágat!
Lehullott gyümölcs...

*

A pókhálók már
Lakatlanok, de légy sincs.
Érett szilvafürt.

*

Szilva és szőlő
Finom, szedegetni jó.
Rozsdásodó zöld...

*

Szőlőlevélen
Döngicsélnek darazsak.
Szüretidő van.

*

Lehulló alkony,
Hordó dongák konganak.
Must már forni kezd.

*

Kis esőcseppek
Hullanak le az égből.
Földi helyükre.

*

Fecskék és gólyák
Már hosszú úton vannak.
Majd visszajönnek.

*

Szél pengeti a
Múlás végső zenéjét.
Viharos dallam.

*Vecsés, 2015. augusztus 10. – Kustra Ferenc József -
3-400 éve Japánban úgy tartották, ha a haikuíró, életében
meg tudott írni 10 haikut, akkor ő már mester!*

bel corma

Szívedben

Nyugtalan szívedben sajognék,
ha örökkön izzó emlék lennék.

Lassan múló, édes dallam
s benned táncolnék egy dalban halkan.

Íriszedben fénylő csillag
s titkaimmal addig hívlak, míg pirkad.

Időnk múltán hűs kőhalom
s én sziklába dermedt emlékről álmodom.

Mortelhun

Esőben

Csak álltam az esőben,
És néztem a tócsák között óvatosan lépkedő,
Esernyővel szalOMOZÓ embereket.
S míg lelkemet mosta a hűs víz,
És cipőmet áztatta egy kósza pocsolya,
Ők visszanéztek, és nem értették azt,
Amit én már régen értek.

edwardhooper

Köd

A köd ismét leszáll,
Felszítja a szörnyeket,
A parázs kel életre
A föld mélyéből.

A köd ismét leszáll,
Halk furulya szól,
Kesereg a sírok felett,
Ismét itt vannak
A szörnyű seregek.

A föld remeg a temetőben,
Halottak dobolnak
Koporsók sötét falán.

Itt az éj, a kék,
A meghasadt ég.
S én kiásom szerelmem
A pokolból,
A temető sáros ködéből.

jocker

A természet boldogsága

Tarka pillangók kergetőznek,
Mezei virágok égig nőnek.
Az égbolt angyali szép kékje,
Hegyek csalóka messzesége.

Elfutó bogarak arany háta,
Országút agyagos sárgája,
Mind, mind érzéki szép látvány,
Boldogság ez és nem ármány.

Budapest, 1997. augusztus 3. – Kustra Ferenc József

SzaGe

Kőbe vésett pillanat

Fejfák és nyughelyek,
Sírkövekre írt nevek.
Gyertyák és fényképek,
Szívünkben élő emlékek.

Azokról szóljon eme nap,
Kik nincsenek már közöttünk.
Porból lettünk, porrá leszünk,
Könnyes arccal gyötrődünk.

Itt most nincsenek szavak,
Búval itatott mondatok.
Csend honol a lelkünkben,
És megéljük a pillanatot.

De reménykedve, epekedve,
Kérünk téged, Urunk!
Mutass irányt, mutass fényt,
Egyengesd az utunk!

Nagypapák, nagymamák,
Apák, anyák, gyerekek,
Tartson össze mindnyájunkat,
A hit, reménység, szeretet.

Tudva lévén, fogy az időnk,
Nem lesz mindig pirkadat.
Add, Uram, hogy sose felejtsük:
Éltünk egy kőbe vésett pillanatot.

2021. 10. 31.

Tad Ryder

Karácsony

Kinézel az ablakon,
 Didergő fák köszönnek vissza rád,
 Elérkezett az ideje,
 hogy mosolyogjon a világ.
 Fagyos, dermedt hó ropog a talpad alatt,
 Hirdeti a karácsony közeledtét,
 Csillagszórók fényénél add át másoknak
 Szíved minden szeretetét.
 Gondolj azokra is, akik már nem lehetnek veled,
 Kik már az angyalokkal töltik az ünnepet.
 Könny most ezért ne szökjön szemedbe,
 Hiszen ők veled ünnepelnek bent a szívedben.

angyalka 146

Elveszett Fények

Itt a mese vége,
 ott fut a nyúl véle.
 Leteszi, mert meglesi,
 mit rejt a fiók mélye:

megálmodott filmet,
 egyéni tehetséget,
 a sok hiábavaló álom közt
 sokszínű egyéniséget.

Aranyos bársonyban
 lapuló szerelmet,
 elfeledett célok közt
 megbúvó küzdelmet.

Apró gyöngyöket, mikbe
 érzések vannak zárva,
 s pici gyémántokban
 benne minden álma.

Réveteg, csúf vágyak,
 torz szenvedélyek,
 a szív mélyén rejlő
 szeretet élmények.

Mind ott lapul, mélyen,
 enyészetre várva,
 e romlott világban
 nincs már maradása.

Bezárkózva morog:
 keserű az élet!
 A nyúl bezárja a fiókot,
 szétszóródnak a Fények...

Mortelhun

Cigis

Te és én ízű lett az utolsó cigink.
 Míg a füstben rejlő mosoly te vagy,
 Addig a keserűség a szádban én vagyok.

Erdős Sándor

Egy szál gyertya

Kigyúlnak ünnepi fények
 Szentkarácsony ünnepén,
 feldíszített fenyőfa áll
 bent a város főterén.

Két kis gyermek áll a hóban,
 bámul rongyos ruhában,
 szállni látnak angyalokat,
 hisznek még a csodában.

Gazdag házak ablakában
 sütemény illatozik,
 halból, kalácsból nincs hiány,
 itt mindenki jól lakik.

Elindul a két kis gyermek
 városszéli házukba,
 útközben a sok-sok csodát
 tátott szájjal bámulva.

Kopottas kis házhoz érnek,
 szegénység is itt lakik,
 bízik benne a két gyermek,
 talán ma még jól lakik.

Toporogva lépnek hát be
 jól befűtött helyiségbe,
 örömkönnyet csalva ezzel
 édesanyjuk szemébe.

Mosolyogva ad kezükbe
 egy-egy szelet kalácsot,
 pislákoló fény köszönti
 ezt a kedves családot.

Asztalon ég egy szál gyertya,
 rá nem tettek egyebet,
 de az összes gazdagságnál
 fontosabb a szeretet.

